

Веселин СТАМЕНОВ

КОРУПЦИЯ

КЪРВАВА ВЛАСТ 2

ФАБРИКА ЗА КНИГИ

ВУЛГАРЕН РОМАН

Веселин СТАМЕНОВ

КОРУПЦИЯ

КЪРВАВА ВЛАСТ ЧАСТ 2

ФАБРИКА ЗА КНИГИ

вулгарен роман

2013

ВЕСЕЛИН СТАМЕНОВ

КОРУПЦИЯ (КЪРВАВА ВЛАСТ 2) – вулгарен роман

Българска, първо издание

©, **Веселин Стаменов** – автор, 2013 г.

©, **Димитрия Стаменова** – редактор, 2013 г.

©, **Димитър Серафимов** – фотография, 2013 г.

©, **Сибин Майналовски** – предпечат и дизайн, 2013 г.

Издава „БГКниг@“

Осигурявайки професионални услуги от целия издателски и книготърговски цикъл, БГкнига не се намесва в творческата свобода на авторите на импритните издания, излизащи под логото “Фабрика за книги”

ISBN 978-954-8628-80-8

За поръчки и заявки:

0895 207-003

Сюжетът на този роман е плод на въображението на автора. Героите са измислени, но образите им са вдъхновени от действителността. Всяка прилика с действителни лица, събития и факти е случайна. Всичко е добре представена измислена истина.

Не умира човекът, който ни е оставил знание, от което ще се ползваме и след смъртта му.

***Посвещавам на
Христо КАЛЧЕВ***

1.

Мирис на море. Приятният юлски полъх галеше балдахиновите завеси на дървената беседка, четири дами се кискаха върху златистият пясък на плажа, подхвърляйки си една на друга гумена топка. В радиус от три метра се усещаше приятното щипене около отвора на ноздрите от анасоновия навей на бутилката узо Sans Rival. Четиримата унесени играеха белот на плажа, а в далечината на просторния залив се виждаха едрите тела на охранителите, които не откъсваха каменния си поглед от зрелите мъже играчи. Играта беше оспорвана, още повече че се водеше вече повече от час, бутилката „турска ракия“, както ѝ викаха скандалните старци от „Монтерей“, беше преполовена, а в погледите, които младите девойки от време на време хвърляха към играещите, се виждаше малка, но твърда нотка на досада. Минаваше 14 часа, девойките знаеха, че ги чака бурен секс следобед, особено след предозирването с мъжкия бял афродизиак – узото, и не че нямаха търпение, просто предпочетоха да ги клатят в прохладната луксозна стая на огромния петзвезден комплекс, отколкото да продължават да се пекат като

агне в пещ на плажа. Охранителите мъжки си изработваха надниците, осигурявайки сигурността на работодателите си, давайки в съзнанието си мило и драго за хладна бира или коктейл в бара в хотела. И Господ чу молитвите им. От стълбите към плажа се зададе, навлечен в костюм млад очилат мъж, който напълни обувките си с пясък, докато отиде при белотаджиите. Беше адвокатът Младен Младенов, младо юпи, завършило всички авторитетни училища на Европа, болен на тема закони и офшорно право и личен „консилиери“ на народния представител и крупен бизнесмен – Емил Митов – Фаса.

Фаса беше депутат от управляващата партия ГЕРБ, единственият законен милионер в парламента, грозен по рождение, но доказан тарикат с вроден инстинкти как се правят пари. Срещу него стоеше министърът на земеделието и храните от настоящото правителство Найден Мирославов, от дясната му страна беше скандално известният варненски играч Велимир Магурев, а четвъртият беше собственикът на хотела, който по цял ден угаждаше на VIP-тройката.

– Гостите дойдоха... – съобщи видимо на всеослушание адвокат Младенов, но после демонстративно се наведе и прошепна нещо в ухото на началника си.

Фаса погледна златния си „Ролекс“, повдигна рамене и сякаш оправда въпросните гости:

– Това е то, когато се занимаваш с големци. Под-

раняват, ебават се с почивката ти... – после кимна към Магурев. Той скочи. След него и министърът. Фаса взе бутилката в ръка и тримата се отправиха към разположения на пет декара уникален комплекс край морската ни столица Варна. След минути Фаса, Магурев и министърът оставиха следите си върху скъпия мокет на просторния хотелски апартамент. Заеха местата около малка маса, сядайки върху плюшена мека мебел, сервитьор постави на масата кутия с кубински пури, сребърен поднос с бутилка „Чивъс Регал“, лед, вода и чаши, след което се оттегли. Фаса демонстративно сложи бутилката узо на масата, наля си, добави лед и вода и обоснова действието си:

– Не мога да мешам – след което се обърна към адвокатата:

– Къде са гостите?

– Току-що ми съобщиха, че са в асансьора. Охраната им провери етажата.

– Ташаци... – изпусна се Фаса, след което погледна гузно Магурев, който пък прикри умело сконфузването си.

Чак след двадесетина минути в стаята влезе Камен Иванов, един от босовете на финансовата групировка ТИМ, придружаван от своят „консилиери“ и най-близкия си охранител. Със студен поглед той се присъедини към компанията, ръкуваха се и размениха дребни думи от куртоазия, след което разкопча ризата си и отклони мълчаливо поканата за

питие.

– Похвална сигурност, колега. Ама тук няма терористи.... – Фаса влязъл в ролята на „кръстник“, опита да прокара дразнението си с коктейл от злоба и сарказъм. Като пийнеше, ставаше такъв.

– Не се отклонявам от принципите си, господин Митов. – говореше студено Иванов. След което погледна адвоката, сякаш с него водеше разговора, казвайки:

– Да даваме по същество.

- Сам сте. Очаквахме ви с ваши колеги... - Фаса обаче продължаваше да не отстъпва и да си чеше егото.

- Да, молим за извинение. Колегите ми имат работа. В друга посока.

– О'кей-й-й... Да започваме, докато не се е стъмнило... – протри ръце Фаса и даде знак на адвоката си, който за части от секундата извади лаптоп и го разгъна на масата. После демонстративно постави върху стъклото и мощен заглушител против СРС-та, включи го и започна:

– Това, което предлагаме ние, е югозападното горско държавно предприятие. Един милион кубически метра дървесина – по средни цени това прави близо 70 милиона лева. При безпроблемно усвояване – нещо, което ние гарантираме – комисионната ще бъде тридесет процента към нас и пет към партията. Вие поемате цялата организация по регистрация на фирми, които ние ще лицензираме;

в приложен файл, който сега ще получите, съм ви подготвил анализ за търговете. Следват договорите с борсата, които приемаме, че ще бъдат втори етап при коректно изпълнен първи.

– Виж, пич... – Иванов сякаш си беше научил урока наизуст – приех срещата заради Велимир. При така изнесените обстоятелства се оказва, че ние не сме приети за партньор, а за наеман изпълнител. Тридесет и пет процента за вас и пет за партията – това е, меко казано, неуважително.

Министърът, както се беше облегнал леко назад, зави с копринената си хавайска риза шкембето си и се наведе напред, говорейки тихо, така както само той си умееше:

– Вижте, господин Иванов. Аз също приех да се срещна с вас, защото ви уважавам и съм респектиран от безспорния ви авторитет в бизнеса. Велимир е сигурен гарант (*погледна го*), затова можеше поне да прегледате схемата. Там ясно ще видите, че ни най-малко някой ви е поставил в неудобно положение. До всеки един обект нашите експерти (*посочи Младенов*) са ви посочили съответния подизпълнител и местен играч. Метафорично казано, на вас като сериозен играч ви се поставя най-апетитното парче от баницата – средата.

– Моите уважения, господин Министър, но аз и моите колеги не приемаме това като тясно сътрудничество с вас и вашето правителство, а по-скоро като дивидент от добре свършена работа. Уговор-

ките в началото на мандата бяха едни, днес сме в ролята на инструмент. Това ни обижда, най малкото.

– Добре е, че изплю камъчето още в началото, приятел... – Фаса се включи грубо. Довърши чашата си с узо, остави я на масата, направи кисела физиономия, преглъщайки и каза:

– Вашето съдействие към ГЕРБ се изразяваше в гаранции и в сигурност за вас и вашия бизнес. Добре ви знам уговорките с началника. Тук обаче не говорим за политика, а за бизнес. Предимството е, че сме задължени да се обърнем към вас, а ако откажете – към други контрагенти, лоялни към нашето управление.

– Приемате ни като част от оркестъра? – Иванов се направи на обидено учуден, задавайки риторичният си въпрос рязко.

– Господа, ще позволите ли... – включи се Магурев. После замълча малко, опитвайки се да си премери приказките и започна:

– Станах гарант за тази среща не за друго, а защото смятам, че по един или друг начин ще я направим взаимно изгодна за всички. Приемам факта, че процентът, отреден за ТИМ, е обидно нисък спрямо отговорностите. Но в региона, за който говорим, за нас има нещо, което може да компенсира част от загубите. Това е ловният бизнес към ЮЗДП. Ловните полета и стопанства. Редно е те да минат в наши ръце и бурята стихва... – Той погледна жадно към

Фаса и министъра.

– Приватизация?! – Фаса за малко да се задави от проявеното нахалство. Министърът обаче запази топлия си поглед, сгафи, когато чукна с пета върху пета народния представител и свой партньор. Видя се. Магурев продължи:

– Това ще е законна компенсация и най-важното – спокойствие и за двете страни, че всеки си е изпълнил ангажимента изцяло.

– Искате да ви подарим бизнес за милиони, който да стане ваш и да правите от него милиони в годините. За чий хуй вярвате, че ще се вържа на това? – Фаса продължаваше да упорства, усещайки, че Магурев и босът от ТИМ добре си бяха сплели общата кошница.

– Това е приемливо и премерен риск... – най-сетне каза нещо и тимаджията.

Министърът взе думата:

– Да решим, че приемем. Къде сме ние в схемата? Като играчи в нея?

Този път Иванов побърза да вземе думата, заявявайки:

– Петнадесет процента от годишната печалба на всяко едно ловно стопанство.

– Двадесет – включи се нервно Фаса.

Магурев реши да хвърли кофа с вода върху разгорещения разговор и прие:

– Дадено. Петте процента са от моя дял в играта. В името на бизнеса.

Последва ръкостискане. Сетне босът от ТИМ даде знак на антуража си и те се изправиха. След тях стана и Магурев, който обоснова акта си с думите:

– Ще ви изпратя.

Излязоха. След тях Фаса направи знак на адвоката да напусне. Юпито стана и моментално изпълни заповедта. След като изчака да мине технологичното време, Митов закова словесни куршуми в лицето на земеделския министър:

– Не ми казвай, че сериозно им пое ангажимента за този дебел бонус. Ебаси алчните мутри! Тези в кой свят живеят? В деветдесетте ли?

– Разбира се, че ще изядат дървото. С процедурата по приватизация ще им вгорча живота. А и медиите ще помогнат, за какво им наливам милиони иначе. А колкото до мутрите. Началника ги направи такива мъже, като в началото сам работеше тях и такива като тях. Ако вътрешният министър си вършеше съвестно работата, сега щяха да целуват ръка, а не да ми се пазарят като на пазара. Ама Цецо...

– Остави това сега. Важното е, че сме в един коловоз и закачихме стръвта. Важното Главното е нищо от тази разговор да не стигне до Бойко. Ти имаш задачата да преправиш правилно информацията...

Министър Мирославов кимна положително.

*****

Когато Велимир Магурев и Камен Иванов бяха на достатъчно дълго разстояние от входната врата на хотелския апартамент, бизнесменът-посредник реши да продължи с успокоителните приказки:

– Предай на шефовете, че всичко е наред. Схемата проработи, както ви казах.

Вместо да покаже доволен и най-важното – успокоен вид, Камен Иванов се обърна рязко към Магурев и му натресе здрав удар с десния си юмрук в слабините. Бизнесменът се хвана за ташаците и изцвили на умряло. Сви се и се свлече по стената. Иванов го хвана за ревера на ризата и го изправи:

– Виж, пич. На тези там нямам и капка доверие. Лошото е, че се налага да работя с тях и ти си ми гаранта. Аз отговарям пред моите – ти пред мен. Заминаваш за Благоевград и се загнездваш там в тоя край. Искам си навреме и парите от играта и имотите. В противен случай ще ти взема всичко и ще те пусна да плуваш в резервоара на пътната фадрома. Разбра ли ме правилно?

На Магурев му трябваха доста усилия, за да кимне в знак на съгласие.

*****

Служебният джип „Тойота“ паркира бавно пред паркинга на Шератон – София. Хотелът, в който се

пишеше немалка част от съвременната история на тази страна, а защо не и изковаването на целия така наречен кървав преход на нежната революция в държавата, прашеше по шевовете от посетители. „А някой беше казал, че България е в криза...“, помисли си офицерът от ДАНС, Васил Станков – Акулата, докато крачеше, минавайки покрай паркираните лимузини на просторният паркинг. На първо четене пред „Шератон“ бяха паркирани движещи се иманета на стойност поне два-три милиона лева, а Станков умело прикриваше факта, че тези неща го впечатляваха. Помнеше доста добре „лекциите“ на своят неволен учител Иван Милетиев – Козела, особено анализите му за платиновата държава, състояща се от елит стража и роби. Чувстваше задоволство от факта, че е сравнително млад и вече е прескочил едната каста – робството – и се е нанесъл трайно в тази на стражата. Времето на „елита“ също идваше. Чувстваше го със сетивата си. Така унесен в собствените си мисли влезе в партера на хотела, потърси лобито и беше съпроводен от млада, сексапилна униформена дама до уникално красивия салон. Острият му змийски ченгеджийски поглед моментално съзря Цветелин Йовчев, личния съветник по сигурност на премиера на страната Бойко Борисов, и бързо застана прав пред масата му.

– Господин началник... – Гласът му прозвуча твърдо, но подмазвачески.

– Станков... – студено отчете присъствието му

съветникът по сигурност. На масата имаше сгънат вестник „Преса“, а на първа страница имаше интервю с премиера на страната.

– Впечатлил си някои хора – сякаш отникъде започна Йовчев, пренасочвайки погледа на Станков към снимката от първа страница на вестника.

– За мен е чест, началник.

– Не си на ордените, колега. Сядай.

Офицерът от ДАНС изпълни заповедта. Сервираха кафе. Минаваше 12 на обед.

– Как минаха неуредиците покрай „пенсионирането“ на Козела? – попита Йовчев, бъркайки чашата си с кафе, без да откъсва поглед от колегата си.

– Всичко съм описал от А до Я в доклада си, господин началник. – Станков, също разбърка кафявата захар в топлата напитка, отпи с леко сръбване, сконфузи се, отпи глътка вода звучно. Пак се стресна. Беше притеснен. Това доведе до развеселената физиономия на Йовчев, който умело свали гарда:

– Тази среща е между двама колеги, Станков. Неофициална е. Искам да се успокоиш и просто да поговорим спокойно. Ти се оказва доста интересна фигура в структурите, колега. Време е да растеш нагоре. Стига да го поискаш.

– Винаги съм готов да служ...

– Остави това... – прекъсна го твърдо, рязко, но някак си учтиво: – Тази вечер ще имаш доста важна среща. Нивото ѝ е доста високо и сериозно. Моята задача е да те подготвя за нея.

Само десет часа по-късно същият този служебен джип на Акулата паркира пред хотел „Берлин Парк Витоша“ в столицата на страната. Двама мъже в черни костюми посрещнаха офицера от ДАНС, деликатно го провериха за оръжие и го съпроводиха до VIP-салон на малък ресторант, разположен на втория етаж в хотела. Мебелите бяха облечени в бяло, а от поне двадесет комплекта маси имаше заета само една, около която беше седнал мъж на седна възраст, добър вид и привличаща аура. Познаваше го. Бяха се срещали вече.

– Господин...??? Станкофф...?! – изправи се той, говорейки на развален български език. Поднесе дясната си ръка.

Акулата стисна ръката му. Домакинът посочи стола пред себе си. Ченгето седна.

– Познаваме се. Алън Зайгер. Палачът на Козела.

Ударната реплика на секундата вбеси Акулата. Той не успя да го скрие и изля емоцията си към събеседника си:

– Моите уважения, господине. Но няма да уважа приема тези ваши думи. Постарал съм се да се информирам правилно. Волята на генерал Милетиев беше сам да напусне този свят. Не приписвайте чуждите грехове за свои. Съветвам ви.

Зайгер се засмя. Леко, но подигравателно.

– Вие сте добро ченге, господин Станков. Във вашата работа емоцията е излишна и дори... вредна.

– В моята работа основата е истината. Аз работя за нея.

– Но тя е въпрос на гледна точка. Факт е, че след моята намеса легендата, наречена по тези ширини „Козел“, е вече в историята и дори хваща прах. Нещо, което доста мои предшественици не успяха да реализират. Това ги лиши от бъдеще. Вие също, надявам се, милеете за своето...?

Сервираха бяло вино и леки рибни мезета. Сервитьорът наля в чашата на Зайгер, той отпи, без да изчака да напълнят чашата на Станков, примлясна с устни и продължи грубо:

– Тук си заради препоръката от най-високото ниво в тази държава. Честно казано, бях скептично настроен за тази наша среща. Но какво да се прави – светът не може да се управлява сам.

„Болен нарцис. Боже мой...“, констатира в мислите си Акулата, но прие да бъде послушна публика. Стана му интересно. Затова спокойно попита:

– Достоен ли съм за наследник на Козела, господине?

– Това ни предстои да разберем, комрад – Зайгер не скри доволната си физиономия, дори я затвърди, продължавайки:

– Осъзнавате също така, че нямате избор и след този разговор единственото ви спасение е подчинението?!

„Що за нахалство...!!!“. Станков чак сега осъзна, че повишението и развитието, което всеки ден бле-

нуваше, се превръщаха в здрави окови, чийто ключ току-що щракна. Беше бесен – добре, че Господ му пращаше зрялост в такива моменти. Дланите му се изпотиха. Той сложи ръце на масата и каза:

– Какво се иска от мен?

Зайгер довърши чашата си с бяло вино. Погледна сервитьора в знак да дойде и да му долее. След като това беше изпълнено, започна по-тържествено:

– На организацията, която представлявам, интересите в тази страна започват сериозно да се разклащат. Причината е ясна – олигархичната червена партия, която като туморно образование трови кръвоносната система на тази държава. Създадохме хора, които от покорни барони се опитват да се превърнат в чисти диктатори. Време е един по един такива същества да бъдат изчистени от кръвоносната система. За това си ми нужен ти, комрад Станков.

– И искате ние да се изтребим един между друг по ваша угода и заповед, но с наши ресурси? Що за...

– Сила. Пауър. Това е точната дума, комрад. Говоря ти от позицията на силния. Личните драми и болната мисъл на Козела трябва да бъдат заменени с млада и агресивна фигура. Такава, каквато си ти. Това не е наказание, а чест за теб, Станков. Школата, която ти даде Козела... аз не я подценявам. Полезна е.

– С цената на какво трябва да ви сътруднича? –

попита съвсем рутинно, но не прозвуча така. Зайгер мълча малко и съобщи:

– Преценявам те за достатъчно интелигентен, за да ти кажа, че договорът, който днес подписваме, е с кръв.

Станков прецени ситуацията. Човек не можеше да се бори с танк, затова беше точният момент да капитулира. Реши да поясни въпроса си, макар и двамата в залата да знаеха, че пояснението беше истинска капитулация:

– Като казах „цената“, имам предвид – цената.

Виното вървеше доста добре за Зайгер. Особено когато всяка една минута минаваше в негова полза. Време беше да обяви цената:

– Като начало моята организация ще се обезпечи изцяло. След като работата ти започне да носи желаните резултати, съм склонен да поговорим за добър процент.

– Това означава ли, че напускам ДАНС?

– О...! – пое си въздух рязко. – Напротив. Ще растеш. При това бързо и сигурно в кариерата. С имунитет и сила от всичко живо на Балканите и Европа. А защо не и света. Днес е твоето първо причастие пред силата на този свят, комрад Станков. Оцени момента.

– Откъде трябва да започна? – нескрито и доволно попита топ ченгето от ДАНС.

– Ще дойде момент и за инструкции. Сега можеш да напуснеш и да осмислиш всичко за догово-

ра, който току що подписа със кръвта си. За другото скоро ще имаш указания.

*****

„Внимавай какво си пожелаваш, защото със сигурност някой ден ще се сбъдне“. Тези мисли блуждаеха в съзнанието на Акулата, докато шофираше служебния джип из нощна София. Радиото убиваше отчаяно тишината с някаква класическа музика, но в ушите на боеца пищяха думите на посланика на Ленгли. Няколко минути емоционален транс и инстинктивно извади мобилния си телефон, сякаш предчувстваше, че ще звънне. Инстинктът не го подведе – мобилният телефон нададе вой след пауза от няколко минути.

– Да! – прие веднага разговора. Беше Цветелин Йовчев.

– Да са ти честити генералските лампази.

Акулата преглътна. Чу се дори в слушалката. През свилото се като кокоши анус гърло успя да измъкне само едно единствено:

– Благодаря.

Йовчев усети, че разговорът няма да го бъде, каза само „Чакай инструкции“ и затвори. После прибра мобилния телефон в десния вътрешен джоб на сакото си и отпи от марковото бяло вино. Срещу него стоеше Зайгер и сянката му в горепрадстването му в България – Едуард Щи. Щи всъщност беше

еврейската жилка в цялата игра на службите в тези ширини.

– Момчето е притеснено... – докладва Йовчев на английски. Зайгер показваше доволната си физиономия:

– Чудесно, това показва липса на корист и тактика. Софтуерът е чист, господа. Остава само да инсталираме правилната програма. Имаме идеалния чистач. Време е да продължим отново по план.

Йовчев също очакваше с нетърпение развоя на вечерта, а тя обещаваха да бъде доста интересна.

Алън Зайгер се изправи и съобщи:

– Ще ви помоля да ни придружите тази вечер, господин Йовчев. Освободете охраната си.

*****

Кортежът от четири бронирани лимузини спря пред скандално известния сарай на българския султан в Бояна. Да, Йовчев познаваше много добре „Сентръл парк“ на Ахмед Доган – босът на една политическа групировка, наречена от самия него „Движение за права и свободи“.

Доган посрещна делегацията както винаги в добро настроение и... по златист царски... халат. Носеше чаша с кехлибарена течност в ръката си, но когато дойде време да се ръкува със Зайгер, той я остави на най-близката мебел и с двете си длани стисна ръката му, сякаш беше много близък човек за него.

Десет минути приказки от куртоазия, уважение и респект и най-сетне султанът започна по същество:

– Радвам се, че идвате с добри новини, господа, въпреки временната дестабилизация на плана. Човекът, който трябваше да ме убие, е убит, разформирахме тайните сили на бившата комунистическа партия, наречена кой знае защо „Пентхаус“, вече и партията е в наши ръце. Изцяло. Контролираме етническият мир в страната, парите, икономиката, трафика... време е да се разправим с ГЕРБ.

Йовчев трепна. За миг се почувства така, сякаш го удари ток. Доган стоеше от лявата му страна, сложи ръка на рамото му и сподели мнението си:

– Без емоции.

В този момент мобилният телефон на Щи извънря отведнъж. Той го извади рязко от вътрешността на сакото си, изправи се, поднесе извинение и напусна всекидневната на супер първокласно-разточителния апартамент на Сокола в сарая. Когато Щи излезе от стаята, Доган се втренчи в очите на Йовчев и произнесе ударното си слово под зоркия и както винаги наситен с положителност поглед на Зайгер:

– Господин Щи никога повече няма да се върне. Не и в този свят. Трупът му ще бъде положен в багажника на една от колите, с които дойдохте. Въпрос на личен избор. – Забави умишлено, за да вдигне напрежението, след което продължи:

– В служебния ти автомобил, когато се прибере-

те, ще намериш чанта с петстотин хиляди евро. Това не е купуване, а оценка на качествата ти. Пред теб е новият губернатор на България... – посочи Зайгер, който мълчеше като портрет на номенклатурен герой и свали ръката от рамото му:

– Бойко не е лош човек. Оцених качеството му, защото уважава мен и политиката ми. Най-важното е, че е взел най доброто от мен. Никога не работи лично. Винаги с посредници и емисари, такъв, какъвто си ти – сивият му вътрешен министър. Проблемът му е само един – няма верни хора, колега Йовчев. А аз... – посочи се – ...имам. Чул ли си някой друг политик в България да има хора, които са готови да умрат за него? Не. И няма и да чуеш... – Доган имаше предвид стотиците живи торпили, които се обучаваха в имам-училищата на Мадан, Кърджали, Сърница, Делиормана и др. Това смрази Йовчев.

– Аз съм сила, колега Йовчев. Доверете ми се.

– Дължа всичко на Борисов, господин Доган. – Старото ченге прояви слабост. Прояви емоция.

– А той дължи всичко на мен и школата от Държавна сигурност. Борисов ще получи своя дял – президентските избори след 4 години. Ние ще си върнем властта, защото се чувстваме предадени. Казвам ви го пред законния наследник на Джон Хакел в България. Ново поколение офицер за сигурност. – Пак посочи Зайгер.

– Какво се иска от мен?

– Професионализъм, колега Йовчев, и готовност

да оглавите официално силовото министерство, когато му дойде времето. Вие ще бъдете гарант за сигурността и бъдещата лоялност на Борисов. Но като начало, ползвайки доверието му към вас, ще започнем с нещо по-леко.

Доган се изправи. Отиде до един от шкафовете в дъното на стаята, отвори чекмеджето, извади снежнобяла папка с гриф „Top Secret“, върна се на маса и я остави пред Йовчев.

– Ще докладвате това на Борисов. Предал ви го е лично Алън Зайгер в качеството му на офицер от Ленгли. В него има ясна и подробна информация за това, че аз съм поръчал убийството му. Схеми, срокове... всичко. Време е той да почувства личната ми милост.

– На какво разчитате с това, господин Доган? – Йовчев наистина беше любопитен.

– На егото му. На факта да приеме Зайгер като свой партньор и дори да поиска среща с него. Време е да преустановим директната му кореспонденция до централата на Ленгли, а тя да минава през господин Зайгер. Другото е фактът, че семейството на Иван Милетиев – Козела живее в апартамента на господин Николай Вълканов, шефът на „Мултигруп“. Вътре са доказателствата за това. Иначе казано, Козела е сключил сделка с мен срещу гаранции, че няма да посегне на живота ми, а след това е дал гаранции и на Зайгер, преди да го убият враговете му. А те са много.

Йовчев се постара да задържи безсърдечния си поглед, анализира за минута дадената му информация и сподели:

– Признавам, че сценарият е добър, господин Доган. Не мислите ли, че подценявате Борисов обаче? Допускате ли, че сега в този момент вече му е докладвано за тази наша среща? Допускате ли, че вече доверието му към мен е... меко казано – разклатено?

– Не – отсеке Доган. – Ти не си единственият, когото уважавам в екипа на Борисов. Повярвай ми, колега Йовчев, след време ти ще си неговата кандидатура за гарант в общото ни управление, което е неизбежно.

Как успяваше Ахмед Доган да гледа пророчески в бъдещето, само той си знаеше наистина. Но сигурността в думите му беше толкова безмерна, макар и да звучеше илюзорно, че в съзнанието на информирания човек идваше инстинктивно желанието да му се поклони.

– Сигурен ли си че супер ченгето е надеждно? – попита Алън Зайгер няколко минути след като охраната изпроводи Йовчев до лимузината, а тя го пое към нощна София. Доган го гледаше, в погледа му се процеди доза ирония:

– Свикнал съм така да подреждам пъзела, че всеки един елемент в него да пасва на посоченото от мен място. Йовчев е умен човек и – най-важното – е карьерист. Обича работата си.

– Какво всички ние... – прокара Зайгер, за да напомни явно нещо. Султанът на Република България му подари една искрена усмивка:

– Преди да поискаш нещо, провери преди това дали вече не ти е дадено, мистър Зайгер. Оцених качествата ви от самото ни начало и за това лобирах за назначаването ви тук. Парите са преведени още преди три часа. Десет милиона в европейска валута, в швейцарската банкова сметка. Стартът на моите комплименти към вас. Държа обаче да прегледам доклада ви за „неочакваната“ кончина на господин Щи.

– Един корумпиран офицер, който е имал общ бизнес с наркокартели в Сърбия, го чака такава съдба – засмя се язвително Зайгер, споделяйки пъкленото си решение да измие смъртта на колегата си.

– А да очакваме ли негов заместник?

– Господин Доган. В нашата взаимноизгодна сделка всеки има своите ангажименти и условия. Нима поставяте моите под въпрос?

Последва усмивка и наздравица.

*****

Алън Зайгер се прибра в президентския си апартамент в хотел „Берлин Парк Витоша“, свали сакото си и го хвърли на големия диван в центъра на помещението. Не чувстваше умора. Седна на дивана, бръкна в джоба на панталона си, извади доза „S кла-

са“ бело, направи си две магистрали и ги издърпа. После вдигна телефона, поговори пет-шест минути на английски и хвърли айфона на масата.

На вратата се почука. Без да се чуе нищо, тя плахо се отвори. В помещението влезе малко попче на възраст не повече от 13-14 години. Беше облечен в къси панталонки и потник. Носеше очила с диоптър, затова му трябваше време да фокусира Зайгер, който му направи знак с десния си показалец да дойде към него. Момчето изпълни заповедта плахо. Зайгер го гледаше с лукава усмивка, от която струеше апетит. Потупа дивана с длан – знак на момчето да седне до него. То на мига изпълни заповедите, тогава Зайгер го погали по главата, задържа ръката си върху нея за миг и постепенно я плъзна надолу...

Да, Алън Зайгер, офицерът от Ленгли, наследник на Джон Хакел и Мадам Сабат, беше откровен педофил. Сатанинска слабост, порок, който отвращаваше и Лукавия дори. Последва ужасна сексуална сцена, от която би повърнал и самият колега Буковски, камо ли някоя слаба душа като настоящия автор, която няма силите да я опише.

2.

Емо Фаса винаги чукаше като за последно. Дори проститутките му го признаваха, при това сконфузено. За годините си народният представител и крупен бизнесмен умееше да се отсрамва пред жените дори и с помощта на медикаменти. Днес обаче беше надценил възможностите и репутацията си, вкарвайки в хотелската си стая цели три жадни за секс проститутки висш пилотаж. Както казваха бедните мутри на улицата – разкатаха му фамилията. Докато едната му правеше свирка, двете го бяха задушили с цици в лицето, а той поддържаше огъня, галейки с двете си ръце влажните им путки. Сексуална пирамида.

Телефонният звън на „Поручик Галицин“ го спаси от тотално изтощение. Сепна се, разтърва лудналиите от страст и кокаин курви и грабва телефона от нощното шкафче на хотелската стая.

– А! – прие разговора, после скочи от леглото гол, търсейки с поглед късите си гащи, и заповяда:

– Влизай и сядай, аз след малко идвам.

Адвокат Младенов влезе облечен в екип за тенис. Носеше работната си чанта. Чака цели дваде-

сет минути, след което от спалнята излезе Фаса, видимо свеж, с хавлиена кърпа, опасана около врата, и бели къси гащи. Държеше бутилка минерална вода.

– Докладвай. – Отпи голяма глътка от водата. Адвокатът извади от чантата си няколко папки и джобове, пълни с документи, и започна:

– Тук са банковите извлечения от текущия месец. Сумата е с три процента завишение...

– Това е добре.

– Всички фирми бележат ръст, търговете вървят нормално, имат нужда от облекчаване на процедурата....

– Това... – посочи го с пръст, държейки бутилката, облиза устата си и продължи:

– Изготви ми подробен проект и ще им съдействаме. Прати го по факса на министъра. Найден ще оправи нещата.

– Не добре стоят нещата на „челно“, обаче. Месецът е слаб. Общият отчет е едва един милион лева.

– Какво? – Фаса показва бясна физиономия. Седна до него и го помоли да повтори по ясно.

– Камионите с дървесина пътуват за Гърция без проблем. Само ние сме най-редовните, нашите фирми са с гарантиран пазар. Стоката е натоварена в камионите, момчетата се оплакват от слаби заявки. Конкуренция.

– Глупости! – Фаса наистина беше бесен:

– Или работят с някой друг, или са си направили

собствен канал. Кои са най – недоволните?

– Дупничаните.

– Така си и мислех. Копелетата ме притискаха още в началото. Дървесина в Гърция с амфетамини, аз връщам цигари. Искане процент от тях, щото плащали курса. Наглеци.

– Да уредя ли нова среща? И къде? В Европа или навън...

Фаса помисли за минута и каза със спокоен и конспиративен тон:

– По-скоро ще активираме нашите хора в МВР – Благоевград. Без Цветанов да знае, искам да активираш ченгетата, създай им малко проблеми. Щом почне да им става широко около врата, стават алчни, когато мутрите имат проблеми, нямат време да мислят за глупости.

Телефонът пак нададе вой. Името на тъчскрийна развесели Фаса, прие разговора:

– Хей, къде си, шампионе? Качвай се.

След минути в стаята влезе бившата световно известна футболна звезда, поне за пет поколения досега, Ицо Камата. Фаса скочи. Прегърнаха се.

– Сядай. Ще разпуснеш ли малко? Нещо за пиене?

– Не, брат, не съм сам.

– Пак ли с оная курва на певица? Какво толкова видя в нея?

– Стига! – Камата се нервира и погледна адвоката.

– Как са нещата? – попита футболната звезда, за да смени темата.

– Как могат да са, пич... – Фаса се отказа да го подиграва заради факта, че чука жената на един от най-известните певци в България – Марин Веселинов. Камата се бе превърнал в карикатура с тази тайна любов. Фаса знаеше, че е чувствителен на тази тема и продължи по бизнес:

– Още един милион отиват при твоите хора в Барселона за препиране. Пичовете с амфетите се ебават нещо, но до седмица ще сме решили проблема.

– Казали ли сте на централата?

– Началникът не трябва да знае тези неща. Прекалено дребни са за него.

– Казал съм ти, че това е грешка, Емо. Познавам Бойко, ще стигне до него и ще....

– Имай ми доверие, брат. Господин премиера го тресат важни за държавата неща. Ние сме на ход да си избием инвестициите, които вложихме да го направим. Айде долу на басейна да ударим по един коктейл. Утре си заминаваме за Етрополе ...

*****

Акулата запали цигара „Ротмънс“, издърпа бавно дима, издуха го веднага и взе цигарата в ръка, обърна я с горещия край нагоре и забодя фасата в рохкавата пръст. Пред него се беше изправил каменният блок от африкански камък, играещ ролята

на надгробна плоча. Иван Милетиев – Козела лежеше под двата кубически метра пръст, а сравнително пресният му гроб бе разположен в парцелите на най-заслужилите в луксозното гробище на София – Бояна парк.

– Цяло състояние ми струваше да спазя обещанието си... – Акулата чу гласа, говорещ на развален български, обърна се и видя нахално доволната физиономия на Алън Зайгер:

– Милетиев е легенда, която никога няма да бъде забравена, господин Зайгер.

– Не се съмнявам. – приближи се и застана до него. Вгледа се в жълто-черния мрамор и продължи:

– Затова ли поиска да се срещнем тук. За да ми го кажеш пред него? Все още ли съвестта ти е разядена и изпитваш в себе си дерзания на предател? Козела наистина е легенда и няма добре информиран човек на света, който да не признае това. Дори ето, в този миг с бистрата си памет, че съм го видял труп, имам чувството, че всеки момент ще се появи от някъде. Че е останал за пореден път жив и ще извади коза си от ръкава. Странно чувство....

– Напротив, господин Зайгер. – Акулата се взря в него. От този взор се четеше бяс:

– Козът на Козела беше именно този – да сложи сам край на живота си. Той имаше честта да напусне този свят достойно и неунизително, без да удостои никого с тази чест – да го припише за най-ценният трофей в кариерата си.

– Такъв като мен ли? – трудно беше на Акулата да установи дали във въпросът на Зайгер има сарказъм. Чувстваше го, но определено не го улови.

– Сам осъзнавате, господин Зайгер, че колкото и да ви се иска, не можете да припишете главата на Козела за своя заслуга. Всъщност тя не е желаният трофей за вашите работодатели от Ленгли.

Последното изречение, излязло от устата на Акулата, далеч не се понрави на офицера от западните тайни служби. Той направи най-студеното изражение, на което беше способен, и направи знак на българския си колега да тръгнат надолу по алеята. Станков се подчини и двамата тръгнаха в бавен ход по асфалтираната алея на най-люксовия гробищен парк в България.

– Да не ви обидих, мистър Зайгер? – Акулата реши все пак да потърси желанието отговор.

– Напротив, впечатли ме с информираността си и дълбокия си професионален анализ. Дори събрах сили в себе си да те помоля да продължиш. Direction...!

– Не е трудно човек да разгадае тактиката ви, господин Зайгер. – Акулата се почувства като Георги Димитров на лайпцигския процес. Сякаш взе да пее лебедовата си песен:

– Не мога да уловя обаче момента, в който сте спрели да работите за каузата на пагона си, а сте започнали да работите за себе си. Вие може би сте най-ценният подарък в живота на Ахмед Доган, пра-

тен му от самия Аллах.

– !?

– Шокирах ви. Едва ли. Един път на сто години се ражда качествено корумпиран служител на Ленгли. По-добре дребен балкански милиардер, отколкото заслужил офицер на Запад. Интересна е позицията, която сте избрал, господин Зайгер.

– Нима мислите, че предшествениците ми, хора като Джон Хакел, са нямали лична корист в действията си, работейки по заръка на ЦРУ или Интерпол, Европол ...

– Имали са, разбира се. Но никога не са били държавни изменници... – словесният куршум на Акулата са заби право в сърцето на Зайгер. Той преглътна мъжки болката, прокарвайки тънката заплаха:

– И най-големият професионалист и топ-анализатор не е застрахован от фатални последствия от работата си. Резултатите от нея понякога са отровни за живота на човек. Впечатлен съм от смелостта и качествата ви – нивото на българските служби наистина е високо.

Импровизираната им разходка продължаваше. Напрежението у двамата се покачваше. Затова Акулата реши да насочи разговора в правилната посока:

– Както е известно, в нашата работа няма чувства. Анализът не е излияние на емоции. Затова съм сигурен, че не поискахте тази среща, за да проверите душевното ми състояние.

Зайгер доволно сложи ръка на рамото му. Дори се усмихна, а усмивката издаде оведреното му настроение. Затова американският евреин започна също директно:

– Нужно е да стартира първата фаза от нашето общо сътрудничество, мистър Станков. Сами осъзнавате, че интересите на изграденото ни от общи интереси лоби се различава от така наречените геополитически планове. Съответно предстоящите ни действия ще са в разрез с общите договорки и разбирания. – Българският наистина му накъсваше, но от всяка една дума в съзнанието на офицера от ДАНС ставаше все по-ясно. Това си беше талант. „Школата си е школа“, помисли си Станков, преди да чуе:

– Колкото и здрави основи за развитие да има господин Доган, лидерът на нашето лоби, все пак ще му бъде нужна така познатата политическа патерица.

– Имате предвид партията-столетница.

– Да, абсолютно точно я назова вашата инстинктивна прозорливост. Този път обаче, ползвайки общите ни ресурси, ние ще целим почти до сто процента контрол над нея.

– Мистър Зайгер, звучи ми абсурдно да съумеем да овладеем пълния контрол над партия със сто години традиции и влияние в руските служби и лобита.

– Това им е хубаво на тежките мисии, че имат

сладостта на истински професионални предизвикателства. Разполагаме с ценна информация, разгадаваме схемите им и цялата им столетна енергия я вливаме в нашите генератори. Но тактиката ще я разиграем стъпка по стъпка. За начало трябва да започнем с отстраняването на така наречения от вас руски... гръб.

– Това не е ли акт на самоубийство от наша страна?

– Да, всеки дръзнал да се меси в схемите на руснаците, особено да ги разбива и дори унищожава на тези ширини, се превръща в автоматичен самоубиец. Особено когато моята служба е в тайна договорка с руските си колеги. За това ни е нужен поръчител. Такъв, който на пръв поглед има животоспасителен интерес да разбие влиянието на столетницата в Русия.

– Усещам, че разговорът върви в посока ГЕРБ?!

– Да, на пръв поглед. Но сам разбирате – няма как да изиграем премиера Борисов да застане зад руските схеми при положение, че получи благословията на Путин срещу лоялност месец преди избирането си при това в София. (щателно описано във вулгарния роман „Убий Путин“ – книга 2). По-скоро ни е нужно отцепническо опозиционно ядро в ГЕРБ, на което да бъдат дадени крила за самостоятелно развитие и сигурност....

– Разбрах ви. Но все пак каква е основната ни мисия?

– Убийството на Сансон Алкалай, главата на руско-еврейското лоби, което управлява българската енергетика и се отчита директно на „кръга Путин“. Син на покойният сабри Морис Алкалай, един от създателите на чудовището Иван Милетиев – Козела.

– Как би се приело едно такова убийство, при това в България, мистър Зайгер? – Акулата наистина изглеждаше смразен.

– Би се засекретило. Би разпалило достатъчно голям огън на напрежение, докато нашето лоби не прокара интересите си. Докато бъде в шок, столетницата ще има нужда от стабилен и сигурен партньор. Както винаги в лицето на структурата на Доган.

– Който умело ще я контролира и управлява, ако гърбът ѝ настина бъде отстранен. – Догадката на Станков беше повече от точна. Брилянтна.

– Докато столетницата е в нокдаун, ще имаме достатъчно време да превземем изцяло структурите в държавата, а когато бившите комунисти се съвземат, ще бъде прекалено късно.

– А останалите политически играчи?

– Те ще са обект на финансовите ресурси на нашето лоби. Процесът по елиминирането на Сансон Алкалай ще е повод за безпощадна дипломатическа и политическа война срещу Борисов, той ще търси виновника и нека го наречем „гнусния“ предател в партията си. А последното на свой ред

ще даде старт на абсолютния разпад на партията ГЕРБ. Един политически Франкенщайн, създаден за удобство, но изродил се в неконтролируем войник.

След няколко минути Акулата прозря какво се иска от него. Време беше за първия етап.

3.

Кой е Джордж Сорос – велик финансист и спекулант, състрадателен филантроп или евреин-масон и глобалист? А може би всичко това плюс изключителната дарба да надушва и преследва успеха го превръщат в легенда. Историята започва през 1930 г. в Будапеща, когато в семейство на евреи от средна ръка се ражда син. Момчето оцелява от нацистките погроми през войната, но после идват комунистите и семейството бяга в Англия през 1947 г. Младият Джордж учи икономика в Лондон и прави първи опити за финансова кариера. Консервативна Англия не му дава шансове и Сорос емигрира в Америка, където сменя няколко професии. Успехът идва през 1969 г. със създаването на Куантум Груп. Фирмата стартира с 4 млн. долара, привлечени от рискови инвеститори, в наши дни активите ѝ надхвърлят 4 млрд. долара. Куантум се смята за един от най-печелившите фондове, създавани някога – 1000 долара, инвестирани през 69-та, биха донесли цели 4 млн. долара през 2000 г. Фондът постига средногодишна доходност от впечатляващите 31% за над трийсет години съществуване. Най-големият

успех на Сорос е Форекс спекулацията срещу британският паунд от септември 1992 г., когато печели 2 млрд. долара. Само за месец лирата губи 14% от стойността си, Банк ъф Ингланд е на колене и „хвърля кърпата“ – паундът напуска Европейският валутен механизъм. Оттогава англичаните не искат и да чуят за еврото. През следващата година са спечелени нови 1,1 млрд. долара. Тези успехи носят на Сорос световна слава и ореол на непогрешим гуру на финансовите пазари. Всяка негова дума се следи с внимание, всеки слух за негови действия мобилизира армия от последователи. Изглежда вече никоя валута не е в безопасност и Форекс не е същият! На гърба си го изпитват азиатските „тигри“ и „дракони“ при кризата от 1997 г. За няколко месеца валутите на водещи азиатски икономики, като Южна Корея, Тайланд, Сингапур, Малайзия се сриват с 25-30%.

Естествено всяка приказка си има край. От началото на 90-те години Сорос инвестира в Източна Европа и особено в Русия. Прекалената самоувереност му излиза твърде скъпо по време на руската криза от 1998 г. Над 1,5 млрд. долара са „погребани“ в руски дългови книжа. Авторитетът на Сорос е заложен на карта. Вероятно желанието за реванш го принуждава да обяви през 1999 г. предстоящия крах на технологичните компании. Сорос започва активна игра на продажби с индекса NASDAQ. Прогнозата фундаментално е вярна, но се сбъдва две години по-късно, в резултат 700 млн. долара са за-

губени. Тогава започва да купува технологични акции и когато NASDAQ наистина се сгромолясва, ситуацията става трагична – минус 3 млрд. долара.

Тези силни емоции идват на Джордж Сорос малко в повече и от 2001 г. той сменя профила на фондовете си от рисков на консервативен. Все пак и в наши дни Сорос е богат човек, състоянието му се оценява на около 5 млрд. долара. Фалитът на Леман Бродърс и разразилата се впоследствие финансова криза дадоха шанс на „старото куче“ да се завърне по един блестящ начин. Мечият пазар и последвалата стръмна и бърза корекция дадоха възможност на Сорос да направи близо 4 милиарда долара.

Стилът на Сорос най-точно се характеризира от неговите думи „Няма никакво значение дали си прав или не. Важното е колко печелиш, когато си прав и колко губиш, когато грешиш“. Друга страна от неговия живот е филантропията. През 1979 г. основава фондацията „Отворено общество“, която действа в над 50 държави в света. През годините Джордж Сорос е дал за благотворителност повече от 2,8 млрд. долара.

Като всяка велика личност има своите врагове и почитатели. Малайзийският премиер Махтияр го нарича „демон“ в човешки образ, причинил азиатската криза. За хилядите стипендианти на неговите фондации Сорос е човекът, помогнал им да направят печеливша кариера. За финансовите среди той е Мъжът, победил Банката на Англия. Всичко това е

Джордж Сорос.

*****

За да добием по-точна представа за дейността на фондация „Отворено общество“, можем да вземем примера с България, една страна, която е засегната силно от икономическата криза и в която институциите, лишени от средства, се оказват много уязвими.

В нея присъствието на Сорос е стабилно: фондацията му отпуска многобройни стипендии за учение в чужбина (Съединените щати и Европейската общност), организира квалификационни курсове за служителите на различни министерства, грижи се за компютризацията на архивите на българското културно наследство (съответната централна система се намира в САЩ), организира конференции, беседи.

Но притежава и финансира издания, всичките с ясен либералистичен знак, и многобройни радиостанции, една от които неотдавна започна да излъчва предавания и за Македония.

Освен това фондацията на Сорос в България действа и като официален представител на Съвета на Европа в страната. „Отворено общество“ в България, както и другаде, е особено активно сред националните малцинства. Въпреки че проповядва търпимост и обмен между различните култури, на-

стойчивото внимание, което фондацията отделя на етническият елемент (да не забравяме, че е финансирана от чужбина и съвсем не е политически неутрална), я превръща в ябълка на раздора и потенциално оръжие за изнудване. В България огромни суми получават центровете на фондацията, които се намират в региона със силно мюсюлманско присъствие, а в българска Македония Сорос е отворил „Американски университет“, който е много активен. Същата политика се провежда в Словакия, Румъния и Македония (фондацията ръководи университет в Тетово, главен град на областта с албанско мнозинство, където неотдавна имаше тежки сблъсъци на етническа основа).

Фондация „Отворено общество“ не пренебрегва укрепването на важни политически връзки. В нейния щатен персонал са заемали място например синът на бившият министър на културата Ивайло Знеполски (който по време на своето управление е възложил на фондацията компютризацията на архивната система на българското културно наследство) и синът на Чавдар Кюранов, лидер на дясното крило в Българската социалистическа партия и бивш кандидат за президент на републиката, както и други личности, свързани с политиката, най-вече с партиите на десницата и различни институции. През 1997 г. с идването на новото правителство, Георги Прохаски освободи поста изпълнителен директор на Фондация „Отворено общество“, тъй като

стана съветник на вицепремиера Александър Божков. По този случай самият Джордж Сорос каза, че това е най-доброто решение, макар категорично да подкрепя действията на новото българско правителство. Прохаски остава обаче член на Управителния съвет на фондацията. Икономическата реформа на новото правителство бе подготвена от Георги Прохаски заедно с Александър Божков още месеци преди демонстрациите през януари 1997 г., като двамата бяха централни фигури на 4 конференции, субсидирани от „Отворено общество“ и организирани от Нов български университет. Влиянието на фондацията на Сорос е такова, че въпреки огромните финансови средства, с които разполага, успява да получи под различни форми финансиране и от крайно оскъдните бюджети на държавите, в които тя работи. Това се случва в България, но и в Чешката република, където „Отворено общество“, сля своята дейност с тази на радио „Свободна Европа“ (собственост на правителството на САЩ) и чрез личната намеса на президента Хавел получи за ползване помещенията на бившия чехословашки федерален парламент за символичния наем от една крона годишно (около 50 италиански лири). В Белорусия фондацията направо побесня, защото правителството реши да намали (не да премахне) данъчните и митническите облекчения, които ѝ бяха отстъпени преди, и то въпреки че страната се намира в много тежка икономическа криза. Много пъти Сорос се

е намесвал пряко и в политически въпроси. Преди години подкрепи възванието на група френски интелектуалци, които искаха военна намеса на Запада в Югославия, бомбардирайки, ако е необходимо, територията и градовете на Сърбия. Освен това лично Сорос поде злобна атака срещу словашкия премиер Мечиар, обвинявайки го за авторитарните му методи и че застрашава демокрацията. Но трябва да се отбележи, че не направи нищо такова спрямо Елцин, Валенса, Хавел и още други, които, що се отнася до авторитаризма, нямат основание да завиждат на Мечиар, само че са по-отстъпчиви от него към Запада. Словашкото правителство реагира, като обяви Сорос за „персона нон грата“ в страната, но фондация „Отворено общество“ продължава да действа в Словакия.

*****

Фондация „Отворено общество“ е тясно свързана с Интернет, чрез която не само разпространява собствените си осведомителни бюлетини, но и ръководи (в сътрудничество с радио „Свободна Европа“) новинарската агенция за Източна Европа ОМРИ (през последните месеци двете организации се обединиха). Благодарение на широката мрежа сътрудници агенцията става един от най-влиятелните източници на информация за този регион.

От някои съмнителни и привидно благовидни

изяви, като например насърчаването на думи да се преодолеят етническите конфликти, придружено от трескава дейност на намеса сред националните малцинства, или отявления антикомунизъм на една личност, която не се поколебава да учреди своите фондации под крилото на комунистическата номенклатура, става съвсем ясно какви цели преследва Сорос. А именно: да разпространява под звъна на милиардите либералистката идеология и западната хегемония, създавайки широка своя мрежа, внедрена в обществата и институциите на страните от Изтока, като прибягва, ако е необходимо, и до политическо, финансово и информативно изнудване. Иначе казано, идеалният модел на една съвременна интелектуално-силова групировка в световен мащаб.

*****

Луксозното имение, разположено на хектари плодovitа планинска земя, можеше да покаже едно единствено нещо – че и с пари човек можеше да постигне съвършенството да направи свое изкуствено кътче от рая. Тези положителни мисли блуждаеха в главата на Алън Зайгер, докато лимузината го взеше из алеите на озеленения рай към замъка. Мястото беше добре охранявано, в планински регион на територията на Унгария, но в близост с границата и с Босна и Херцеговина.

Джордж Сорос посрещна Алън Зайгер с зареждаща и дори защо не – заразяваща усмивка. Беше облечен стилно, светло и определено с вкус на изтънчен познавач на мъжката мода. Зайгер обичаше детайлите и затова установи, че един от кукловодителите на съвременния свят е доверил своята визия на американския моден гуру Майкъл Крос. Практичност и лукс в едно.

– Как е нашият балкански приятел? – попита Сорос, държейки с две ръце чашата японски чай пред устните си. Имаше предвид Ахмед Доган.

– Нося ви комплименти от него. – Зайгер искаше да бъде подмазвачески учтив. Не. Определено не му се получаваше. Затова може би получи най-подходящия отговор на този въпрос на чистия американски английски, на който говориха:

– Комплиментите, които настина ме впечатляват, са милионите, които България инвестира в моите проекти и интереси. Доган е качествена личност и знае това много добре.

– Ето защо мислим, че е дошло времето за окрупняване на общите ни интереси на Балканите, и по-специално България.

– Какво искате да кажете? – Сорос показа изненада, изрече го с навлажнени от чая уста, постави чашата на масата и попи влагата с копринената кърпа, която стоеше на дясното му коляно.

– Вие сте информиран човек, мистър Сорос...

– Не точно. Аз управлявам информацията. А този

път моят нюх ме води към поредния преврат, който искате да организирате, господин Зайгер. При това през гърба на собственото си правителство...

– Много крайна констатация. Мисля обаче, че ме разбирате добре. Благодарение на нашата воля и вашата сила хора като Доган наистина се превърнаха във върховна сила за държавата си. Такива проекти като него рано или късно водят до тоталното окрупняване на властта в една държава. Дойде времето, в което ресурсите на България могат да бъдат поделени на три равни части. Вашата, тази на Доган и... интересите, които представлявам аз. – Последното Зайгер го изрече малко сконфузено.

– А чии интереси представлявате вие, мистър Зайгер? На вашето правителство? Едва ли! Представлявате своята нагла и безочлива алчност. – Сорос се изправи, обърна се и тръгна, казвайки:

– Подарих ви време, което в моят живот струва милиони. Оценете това правилно, господин полицай... – Последното определено го каза, за да обиди Зайгер. Агентът от специалните служби обаче нито се трогна, нито засегна. Време беше да реагира бързо:

– Енергийният бизнес. Руският дял. Това е основният ви сектор в новото разпределение! Плюс всичко останало. Ако подкрепите новата система, благата на руското лоби, водено от Сансон Алкалай, ще преминат изцяло във вашите ръце.

Сорос сякаш се сепна. Обърна се. Направи ня-

колко крачки към в масата. Върна се. Седна. Каза:

– Познавах и уважавах с топли чувства баща му Морис. Съдбата му беше да търси морал в действията ни и това го унищожи. Как очаквате да разбийете руското лоби, не знам. Не ме интересува. Това, което искам да знам, е какво ще искате от мен. Ценете времето ми... – Последното прозвуча дори като заплаха.

– Първото и основно нещо – оттеглете подкрепата си от сегашното правителство. Под ваш контрол са финансите и енергетиката, също така и президентската институция.

– Как?

– Чрез основния инструмент – гладът. Ако вие оттеглите подкрепата си от Борисов, лично след това ние ще стартираме процеси чрез механизмите си да извадим хората на улицата. Именно чрез енергийната политика. Ще ударим българина в семейната каса, а това ще го мотивира да тръгне и да търси сметка. Този проблем от своя страна ще доведе нуждата от реформите в енергетиката на държавата – момент, в който ще пренареди системата в договорената полза.

– А къде ви са гаранциите за руснаците?

– Това е мой проблем. Аз и животът ми сме гаранция за това.

– !? – в учудената физиономия на Сорос обаче се долавяше и доволство.

– Не случайно имам самочувствието да се оп-

ределя като трета страна. Нещо, което ви шокира в началото.

Последното изречение, преливащо от самочувствие, подразни милиардера, който отново се изправи и каза заповеднически:

– Искам да се чуя с Доган до края на работния ден.

– Той вече ви очаква – отговори реактивно Зайгер, а задоволството му се лееше от очите толкова нагло, че на човек би му дошло да повърне.

*****

За да работят перфектно схемите на един политик средно ниво, то той трябваше да има „щатни“ служители в другите две власти – изпълнителна и съдебна. В тази ситуация Емо Фаса беше перфектен и още от времето му на едър бизнесмен се бе постарал на всяко ниво да има професионално „ухо“. Само така човек от неговата класа можеше да ампутира всичките си страхове.

Беше седнал в креслото до камината на едноименния си петзвезден хотел в Етрополе, пиеше следобедното си кафе и четеше жълтия, но най-масов вестник в България – „Уикенд“. Наблюдаваше разголените снимки на фолк-певицата Лиана, попи па се по чатала и си обеща да отдели бюджет да я изуча. Този, който беше измислил приказката, че като надвиши петдесетака, човек на маймуна става

за мадами, беше болезнено прав.

Към него се приближи келнер и му съобщи, че има посетител. Митов стана, хвърли вестника на масата и заповяда да поканят госта му в офиса.

Влезе с бутилка „Дъмпъл“ в ръка. Пред бюрото му стоеше комисар Владимир Топов от ГДБОП. Фаса седна срещу него и неучтиво попита с дрезгавия си глас:

– Питие?

– Ще шофирам – отговори с подмазваческа усмивка Топов.

– И откога това е проблем? – Митов си наля и отпи. Не му пукаше за отговора. Отвори чекмеджето си пред себе си, извади кафяв плик и го хвърли пред топ-полицая, издавайки заповедта:

- Докладвай! Дано да си заслужава.

Топов прибра рушвета във вътрешността на сакото си и съобщи:

– Закачени сте. Акцията продължава. И ти, и министърът, и футболиста...

– Ти покриваш ли срещите?

– Гарантирано.

– Иначе ще ти излети главата – и в прекия, и в преносния смисъл. Знаеш, че с Бойко мога да си уредя проблемите, но искам да видя „Слушалката“ докъде ще стигне.

Фаса блъфираше. Устата го болеше, като лъжеше така без грам истина. Премиерът не му вдигаше вече трета седмица. Неясно защо.

- И какво? – разсея се с този въпрос.
- Прехвърлил ви е във финансовия отдел на ДАНС. Ако имаш хора там, реагирай веднага.
- Абе тоя физкултурник луд ли е!!!! – Фаса стана бесен. Дойде му да хвърли чашата от ръката си от бяс, но странно как се съдържа. Погледна бесен и попита Топов, сякаш той имаше отговора:
  - Малко са лайната на опозицията, а рови в нашите... Какво му става? – после се усети, че си хаби въпросите на вятъра и издаде нова заповед:
    - Какво още знаеш?
    - Имам един приятел там. Скоро го повишиха, от него чувам, че „бръмбарите” нищят някакви общи афери между вас и тимаджиите. Министърът е искал арести там...
  - Фаса пребледня като морска пяна. Остави бавно чашата на бюрото си и застана прав пред ченгето:
    - Сигурен ли е тоя човек?
    - Ами не знам. Имам му доверие. Сериозен е и скоро го повишиха.
    - Колко?
    - Не знам. По-добре да ви направя среща. И те съветвам да бъде скоро, докато министърът не е направил някаква глупост.
  - Фаса се хвана за главата и изръси:
    - И всичко това за една путка. За една еблива путка... – Да, беше факт, министърът на вътрешните работи беше като брат на певеца Марин Веселинов и му правеше лична услуга, като следи палавата

му съпруга. Фактът, че Камата чукаше въпросната кучка, улови схемите на Фаса в слушалките на МВР. Тези факти прояждаха тялото на Митов като рак. Депутатът се изпоти като след кошмар, взе чашата, довърши я на екс и се замисли на глас:

– Няма да остава тая мъжка секретарка да ми развали купона, точно сега. Точно сега! Когато всичко е наред и върви добре... – Обърна се към Топов:

– Дай ми тоя дансаджия. Още днес.

Десет минути по-късно комисар Топов напусна хотела, качи се в служебния си джип и набра телефона.

– Слушам. – в отсрещната слушалка прие разговора Акулата.

– Чака те в Етрополе.

– О! – учудено. – Още днес?

– Да.

– Кажу ми, че ще дойда утре. Нека се пече цяла нощ. Ти ела в София, уговорката те чака. Радвам се, че осъзна правилно ситуацията.

Топов мълчаливо прекъсна връзката. Не беше на себе. Мразеше се, защото от елитна курва стана общата шафрантия на ротата. Ощастливи се, когато малката му дъщеря му се обади и в истерична радост му съобщи, че е одобрена в английския колеж, в който беше кандидатствала. Какво нещо беше животът, негова майка ненаебана! Ако не беше приел да се „чука“ за Акулата, сега щерка му вместо в колеж, щеше да бъде в... неизвестност. Пусна сълза от

бяс и отчаяние и даде газ, за да се концентрира.

*****

– И какво? Държавата ли ще оправяме или нас си? – попита Емо Фаса, дърпайки пурата. Беше се разположил на розовия диван във VIP-ложето на столичен стриптийз клуб. Срещу него на малък пилон танцуваше специално за него и госта му млада слаба мулатка без сутиен и с бели прашки. Депутатът определено знаеше как да купи едно висше ченге. С впечатление. Акулата се правеше на такъв, макар и да не докосна нито кутията с пури, нито бутилката „Чивъс регал“. Това направи впечатление на Фаса, макар и да показваше леко опиянен непукизъм. Акулата поиска да намалят музиката. Това, че очите му не погледнаха и за миг перфектното тяло на кълчещата се курва, показа на Фаса, че и този театър е излишен. Плесна с ръце и ѝ показа вратата. Заповяда да намалят и музиката.

– Да не си закачил някой бръмбар? – попита Митов, и искаше въпросът му да прозвучи като луд майтап, макар че отчаянието от дрезгавия му глас се прокара тънко.

– Не – отговори сухо Акулата, колкото да каже нещо, после даде оригиналния отговор:

– За сигурност да спрем да боравим с думи. Нека продължим в цифри.

– За сигурност? Че кой може да ти я гарантира в

днешно време? В природата не съществува понятието „сигурност“.

– В тази държава не важат тези закони и най-малко на теб трябва да ти го обяснявам.

– Добре. Говори ми в цифри. За сигурност. – Фаса видимо се развесели, успокои и потта по челото му се изпари.

– Единица с шест нули.

Фаса не издаде шокът си от откровеното, нереалистично нахалство. Мълча. Гледаше в диагонала пред очите си, примляскваше уискито с устните си и отведнъж извърна черното на очите си към Акулата и почти изкрещя:

– Вън! Не приех тази среща, за да ме ебават.

Акулата се изправи и произнесе с нормална тоналност:

– Още днес куриер ще ти достави една скучна папка. Това е менюто от нашия ресторант. Разгледай го внимателно и ще осъзнаеш, че цените ни са съобразени с качеството на храната.

– Да ви приседне дано, да ви еба майката алчна! – каза Фаса отвратен и с омраза. Посочи изхода на Акулата и когато дансаджията излезе, извади айфона си, включи го и набра.

„Абонатът е изключил телефона си или е извън обхват и ще бъде уведомен със SMS за вашето обаждане...“, чу компютърния глас на оператора, търсейки комисар Топов.

След минути лимузината му излетя от паркинга

на еротичния клуб. След половин час напусна София.

4.

Коридорите на властта. Малко хора можеха да вдишат въздух в това място – „свято“ за политиците в управлението и истинско чистилище за неговите поданици. Ядрото, където ежедневно се решаваха съдбите на стотици хиляди и се разпределяха ресурсите в полза на едно или друго лоби, докопало се или инвестирало във най-мащабния световен корпоративен бизнес, събран в пет букви – власт.

Малкият Жоро дишаше неспокойно. Момчето беше едва на двадесет и пет години, а съдбата си беше направила ташак с него, отреждайки да стане млад депутат от управляващата партия.

Години наред в политическото пространство на България се водиха люти политически дебати за „старите муцуни“ в политиката, за това, че едни и същи лица и партии с години изпълват катедрите на Народното събрание, местата в Министерски съвет и ключовите постове на държавата. Тази не толкова приятна за електората картинка е като трън в очите за т. нар. архитекти на държавата, докопали се до властта и в последните години стана модерно да се вадят на светло и най-отпред млади и неопет-

нени фигури, които да сменят кръвоносната система на българската политика. Пример за една такава подобна вътрешно-партийна кадрова реформа бе именно настоящата управляваща партия ГЕРБ и нейният лидер. Случайно попадналият, заради високия си рейтинг, бивш пожарник в политиката пръкна на бял свят множество зелени и амбициозни млади политици, които обаче за немалко време се превърнаха в своего рода ужасяващи корумпирани „Франкенщайн“-и.

Събрани от кол и въже, за да може бързо да се изгради структура на управляващата партия, младите и гладни Бойковисти решиха пъргаво да надскочат партийния си и държавен интерес и да напълнят бързо тънките си и фини гушки с кьорава държавна пара. Отличен пример за това реално експозе на млад гербер бе именно народният представител, известен с прозвището Малкият Жоро.

Манията му да прави пари и да трупа успехи луташе Малкия Жоро от лоби на лоби. В повечето случаи го ползваха или за бушон, или за пощенски гълъб, след който оставаха дребните трохички. Именно в това си качество Малкият Жоро беше изпратен в Министерски съвет. Седнал на един от фотьойлите в коридорите на властта, кръстосал пръстите на ръцете си в скута, той притеснено чакаше да приключи заседанието на кабинета, очаквайки инцидентната си среща с вътрешния министър. Премиерът хокаше здраво министрите си и напрежението на етажа

се усещаше във всяка молекула из заобикалящото пространство. Това беше проблемът. Жоро чакаше почти два часа. Всички членове на кабинета излязоха нервни, червени, някои бесни настройваха гласните си струни звучно. Депутатът Малък Жоро се изправи, сякаш да козирува на колегите си политици, ръкува се с някои от тях, навлече си заповедническо-началнишкият поглед на земеделския министър и закова инстинктивно поглед във вице-премиера и вътрешен министър на страната, който в едно с премиера излизаха последни от залата, гонени от журналисти. Като млад ловджия Малкият Жоро знаеше, че за добрата плячка трябваше правилна пусия и тази определено не беше правилната. „Какво правя тук, мама му да еба...“, прокара през мислите си, но нямаше как, трябваше да угоди на колегата си Митов – Фаса, който му заповяда да направи пусията, след като министърът десет дни отказваше да го приеме. Министърът фокусира младия народен представител още при първата си стъпка, излизайки от залата, но професионално актьорски се направи, че не съществува. Това поведение продължи, докато Малкият Жоро не застана пред него и премиера. Успокои го искрената усмивка на министър-председателя.

– О... о.... – развесели се премиерът, все едно е видял малко момче. – Как е, малък? Слушаш ли жената? – сви бързо юмруци като боксьор и леко го тупна по корема. Младият депутат се сви инстинк-

тивно. Ръката на премиера си беше тежка.

– Тренираш ли бе, Жоро? – попита го министър-председателят.

– Много работа, господин премиер... – засмя се засрамено народният представител.

– Цецо. Ето ти депутат за пример. – Премиерът сложи ръка на рамото на депутата си, обръщайки се към вътрешния министър. После върна погледа към малкия:

– Какво насам?

– При началника. – Малкият погледна страхопочитателно министъра.

Репликата сконфузи премиера. Въпреки това пак се засмя, казвайки:

– Чувал ли си онзи виц, господин капитан, свали баката да козирувам на ефрейтора... – каза и отмина с усмивка на лице.

Вътрешният обаче остана. И той, и депутатът се почувстваха неловко. Сложи длани пред корема си и каза:

– Казвай, Жоро. Какво те води насам?

– Търсех те началник. Ама ....

– Знаеш как е. Работа по двадесет и пет часа в денонощието. – Майтапът не се получи.

– Праща ме е Емо.

Министърът сви вежди, все едно се опитваше да се сети кой. После разсеяно разнесе погледа си и прояви слабост към любопитството си:

– Какво е станало? Да не са загазили нещо? Про-

блеми?

Депутатът си изчерви като маймунски гъз. Избърса плувналата си в слюнка уста и почти прошепна:

– Готови са за.... – преглътна, прекръсти се вътрешно и рече:

– Емо осъзна грешката си. Иска да я поправи.

Министърът сякаш не очакваше нищо друго, затова още депутатът не бе успял да изрече думите си, а той попита:

– Само Емо ли или....

– Всички.

– Бандата? – Малко известен факт е, че премиерът наричаше екипа около Емо Митов „Бандата на Оушън“, вдъхновен от едноименният филм.

Митов умееше да събира екип, все пак беше успял бизнесмен. Можеше много и заради тези му качества си изгради име пред премиера на страната и партията му ГЕРБ. Министърът не подценяваше този факт, затова каза разсеяно, след като видя положителното кимване от депутата :

- Свържи се с Искрова. Не се обръщай с тези проблеми към мен – после неучтиво отмина, без да каже довиждане.

*****

– Обади се на Искрова още сега! – заповяда Фаса в слушалката, след като колегата му и негова

политическа подлога Жоро му докладва всичко от игла до конец. После продължи, като смени острия заповеднически тон:

– Убеден съм, че Цецо добре я инструктирал какво да прави. Звънни й.

На Малкия Жоро не му оставаше нищо друго, освен да каже „слушам“ и невинно го направи.

*****

– Как ще реагира „Слушалката“ според теб? – попита жадно министър Найден Мирославов, срещу него стояха Ицо Камата и Емо Фаса. Бяха се разположили бейски в офиса на етрополския депутат в столицата и пиеха уиски и мезеха лешници.

– Ще даде оферта – даде становището си Камата с типичния си харманлийски акцент.

– Докато Искрова и той са в ръководството на ГЕРБ, не разчитайте на успешен бизнес. – Митов беше сложил краката върху бюрото си и мляскаше от сушените ядки. От устата му изскачаха стружки от лешниците. Беше грозно.

– Важното е да захапе и да вземе парите. Трябва да направим и невъзможното, за да не вбеси тимаджиите. Тоя гнусен интригант може да направи такива поразии... – Мирославов наистина беше притеснен. Не беше уплашен.

– Спокойно. Това е целта на „Слушалката“ – да му правим свирки. Ето започнахме. Това е по-важно

за него. Ако вбеси тимаджиите, те ще отидат да реват в скута на Бойко, а това ще доведе до криза в партията. Кризата трябва да е при нас, това е целта на Цецо... – даде логично правото си становище Камата.

– Не знам, пичове. Настина основната ни цел е да запушим дупката в нашия кораб. А това стане ли, не трябва да спим, но ще трябва да детронираме „Слушалката“ – изстреля директно Митов.

- Невъзможно!!! Мечти... – удиви се от смелостта му Камата.

– Напротив. Прав е Емо. Започваме да мислим по този въпрос и за онази рекетърка Искова...

*****

Някой беше казал, че човек се ражда с името или че съдбата на човека зависи от името му. За Фиданка Искова – парламентарният и партиен шеф на партията, която управляваше страната, това не беше съвпадение на една пословица, а природен закон. Слаба като лагерист на нацисткия лагер „Дахау“, тя ежедневно лееше безскрупулността и злобата си над всички депутати и хора, свързани с ГЕРБ. Не слаба като „фиданка“, ами самата тя приличаше на изсъхнала фиданка, за шок дори и на човека, който ѝ беше дал името като дете. Пушеше като комин, затова прие Малкия Жоро на един от балконите в централния офис на управляващата партия – Граж-

дани за Единство в Република България. Валеше дъжд, но сякаш не ѝ пукаше.

– Кажи какво е толкова спешното! – закова словесно тя, само щом зърна симпатичния лик на младия народен представител.

– Праща ме началника, Цв... – понечи да съобщи той, но грубо беше прекъснат:

– Не те праща. Идваш по твой зор. Давай директно! – Но без да го почака да продължи, хвърли фасата през терасата, хвана го за ръка и заповяда:

– Ела!

Влязоха в една от конферентните зали. Покани го да седне. Тя седна срещу него.

– Митов иска мир – заяви директно Жоро.

– Че кой е воювал с него?

– Хайде сега... – Жоро раздражително се засмя.

– Ако някой е воювал с него, досега да е смачкан, Жоре. И апропо, защо не дойде той, а праща... теб.

– Знаеш защо. Гузен е.

– Кажи му да запази гузността за жена си. За другото – да приготви десет милиона.

– !?

– Хайде сега – подигра му се Искрова и продължи: – Кеш. Тук при мен в офиса. Тогава Фаса да се прави на голям. В противен случай булдозите на МВР ще разкъсат и него, и Мирославов, и Камата, и всичките ви членове на „Бандата на Оушън“.

– Искрова, това не е здравословно... не е здравословно за партията. – Малкият Жоро събра кураж,

но за пореден път беше посечен:

– Само аз мога да спра „Слушалката“, както му викате. Друг никой. Както виждаш, и премиерът вече не може да го спре. Партията му е в ръцете.

– Ще го спреш, като му... занесеш! – Младият народен представител реши да покаже зъб, бесен от катастрофално развиващия се разговор. После продължи да показва зъбите си:

– Нима премиерът ще остави партията да се разпадне заради Вашата алчност?

Искрова си взе въздух и после заизстрелва думите с цигарено-грубия си тембър:

– Слушай, младо лайно. Целостта на партията я съсипват такива алчни и корумпирани „франкенщайни“ като теб и твоите шефове – Фаса, Мирославов, местни кметове и еди-кой си. Нашата работа е да ви хващаме навреме и да ви ампутираме. Другият ви шанс е покаяние. То ще ви струва десет милиона. Кеш. – После стана и напусна залата казвайки след себе си:

- Знаеш къде и кога да ме търсиш.

*****

Малкият Жоро влезе като насран. В офиса на Фаса освен министъра и Камата имаше един местен кмет от партията и още един депутат. Миризмата на скъп парфюм и застояла пот в офиса, компилирани с дим от скъпа пура и уиски, правеше обстановката

почти кръчмарска. Когато Малкия Жоро седна мълчаливо, Фаса започна, чувствайки се пряко отговорен:

– Ще се пазарим. Тоя рекет не може да ни събори.

– Момчета. Да мислим трезво – включи се народният представител от региона на град Петрич – Захари Димитров. Видимо не беше от най-притеснените и затова шокира с решението си:

– Мога и аз да говоря с началника. Ако трябва, ще отида до премиера.

Кметът също предложи подобно решение, воден от добрата си дума с премиера. Все пак му беше донесъл около 20 000 гласа, при това в крайно червен район, какъвто беше югозападният на страната.

Това решение определено беше гъвкав ход – да ходят при „началниците“ и да се дистанцират от групата. В това бяха убедени всички. В крайна сметка всеки гледаше само собствения си келепир. А Фаса, изнервен, реши да преустанови подобни егоистични решения и предложения, затова издаде пряка заповед:

– Както казах, ще се пазарим. Всеки от нас ще извади някой лев. Ще ми съберем милион – два за захлебване, докато аз лично не реша нещата.

– Това е лудост! Как? – скочи Мирославов. След него и другите се наежиха. Само Малкият Жоро стоеше и слушаше като насран. Не беше подготвен за влизане във висшата лига. Дребните рушвети от ре-

кет над местните институции и продаване на назначения в региона му бяха шепа жълти стотинки на фона на видимо голямата игра.

Емо Фаса този път се постара да направи доволна усмивка. Не му се получи, но вкара доза ведрост в настроенията. После погледна най-младия си колега и му заповяда:

– Още утре отиваш при Искрова и ѝ казваш, че сме готови да се откупим от „Слушалката“. На вноски обаче. Нека докладва на Цецо, че ни е страх от него. Още в понеделник ще си получи първата вноска. Това ще гъделичка егото му и няма да предприема нищо, докато аз не реша нещата – кардинално. Дайте ми два дни, след това отново на оперативка. Но не тук, че ушите на Цецо са навсякъде. В Гърция.

*****

Акулата не можеше да повярва как вътрешно партийните битки започнаха да работят в негова полза. И в полза на играта, в която се бе влял по принуда и тайно порочно желание. При това нещата се развиваха уникално бързо. Динамичен свят или просто... зор. Затова не се изненада, когато се наложи да приеме обаждане от Фаса. Само час след обаждането двамата вече стояха един срещу друг в един от кабинетите на бизнес-центъра на столичния хотел „Метрополитън“. Сервираха им „Давидо-

фф еспресо“ и френски коняк. Часът беше едва осемнадесет и тридесет. Напрежението можеше да се отпусне с доза алкохол. Акулата се чувстваше повече от добре: като победител – затова си позволи и алкохол при тази важна среща. Фаса определено беше притеснен. Беше стегнал възела на скъпата си вратовръзка „Ашах Махмуд“, спретнат в стил „ученик на важен изпит“, блед, но напъваше да се прави на спокоен.

– Надявам се, този път няма да бъда изпъден... – започна Акулата с цел психически да го нокаутира.

Фаса стана малко по-блед, но потърси с уста носа си, видимо искайки да направи весела физиономия. Отпи от еспресото си и каза:

– Когато решиш да си купиш скъп автомобил, нали трябва да му направиш „тест драйв“?

– В нашия случай.

– Издържа изпита – отговори доволно, търсейки със зеницата на окото си също доволната физиономия на Акулата. Умишлено не я получи.

– Търсел си съдействие от хора в ДАНС на значително по-долно ниво. Не си получил нещо, освен свенливи обещания. Разочароваш ме. Това вреди и на цената... – каза го с раздразнен глас.

– Цената на какво? Какво предлагаш?

– Да спечелиш войната с вътрешния министър. Знаеш, че парите при него няма да те оправят. Той е мъж на честта, за разлика от теб. След арестите на „бушоните“ на ТИМ в общата ви схема с югозапад-

ното държавно горско предприятие, „Слушалката“ ще получи благословията от премиера да се разпроя с теб. Къде отиваш тогава ти и твоите хора?

– Аз съм играч, господин офицер. Не ме подценявай.

– Ако те подценявах, господин Митов, сега щеше да работя с теб през една от мишките, които си купил в ДАНС.

– Добре тогава... – въздъхна тежко и продължи с по-бавен тон: – Давай по същество!

Акулата изненадващо поднесе ръка в знак – искане за ръкостискане.

– Един милион. Кеш. Риск печели...?

Фаса се замисли за миг, наистина за миг, и стисна ръката му, повтаряйки изненадващо:

– Риск печели.

Акулата довърши чашата си с коняк и започна:

– Време е да се нагласиш в новите течения на българската политика, господин Митов. Имаш ресурс, който, ако ползваме двамата, ще спечелиш войната категорично.

– !?

– Приятелят ти от детските години. Васил Златният. Петролният магнат.

– Но той работи директно с премиера?

– Така е. Но ще бъде крайно разочарован, когато разбере, че министър-председателят вече гради американско енергийно лоби в страната си. Шистов газ. Документите, които ти обещах по куриер,

са вече на рецепцията на хотела ти в „Етрополе“. Представи ги на Златния. Там има експертна финансова оценка на всички загуби, които ще търпи петролната компания на Златния и неговите руски началници. Както може да се убеди, до три години американските енергийни гиганти ще са стъпили в страната ни, а това е пагубно за него.

– Но това е удар по ГЕРБ. По моята партия. Това означава, че Златният ще свали доверието си от премиера!?

– Не. Ти ще предложиш гаранцията си и лоялността си пред Златния.

– Аз не разбирам от енергетика. Не съм човекът, който търсиш май, господин дансаджия. – Фаса стана раздражителен.

– Лъжеш се.

– Как ще го докажеш?

– С още една среща тази вечер. – Акулата вдигна мобилния си телефон и в кабинета към тях се присъедини Йовчо Цветанов. Фаса замръзна. Стана, стисна ръката му и после пак седна:

– Да не съм герой в „Господари на ефира“? – нервен попита депутатът Митов.

– Успокойте се, господин Митов. Тук сте на сигурно място и в прекия, и в преносния смисъл.

– Аз пък усещам, че някой нещо ме реди и това болезнено не ми харесва, пичове! – Тонът на Фаса стана бесен. Понечи да се изправи, но сам поправи грешката си.

– Тук си прав, господин депутат. И този, който те реди, е самият премиер.

– !?

– Как иначе си обясняваш моето присъствие тук? Време е сам да избереш пътя, по който ще поемеш в политиката. Единият води към сифона на отпадните води, другият – нагоре. Премиерът също е недоволен от вътрешния министър. Повярва си. Властта увлича. Време е да се самопредложиш с едно кардинално действие, да му спестиш войната със Златния.

– Ще говоря с него. Ще говоря с премиера! – сякаш заплаши Фаса.

– Добре. Не ти се бъркам. – Йовчо Цветанов блъфираше. Мамата си беше ебал. Печен професионалист в лицето на Акулата. Митов мисли минута и забрави за срещата с премиера, казвайки гузно:

– А какво е вашето участие?

– Консултации и сигурност. Един милион лева кеш. – Акулата взе думата, а Йовчо Цветанов сякаш продължи мисълта му:

– Гаранциите са в собствените ти ръце. Папката в хотела... Етрополе.

5.

Народният представител Емил Митов – Фаса се прибра в президентския апартамент на собствения си хотел „Мусала“. Сложи бутилката „Джак Даниелс“, която завлече от бара, върху ореховата стара маса във всекидневната, разхлаби възела на вратовръзката и седна в мекото кресло срещу бутилката. Вгледа се в нея. Замисли се. Беше притеснен. След минути непоклатима медитация на нервната система, Митов се наведе напред, отвори бутилката, наля си едно малко и отпи на сухо. Направи кисела физиономия и преглътна огнената вода. След четири-пет подобни глътки почувства облекчение на напрежението.

На вратата се почука. Чу се сигнал от електронната ключалка и някой плахо отвори входната врата на апартамента. Чак тогава Фаса се сети, че поръча на едно от момчетата си проститутка. Беше реагирало впечатляващо бързо.

Девоичето беше младо, надали имаше двадесет и една години, дългокрака блондинка, красиво на вид и с правилни параметри. Обута във висок ток, къса червена рокличка и лъчезарна усмивка тя поздрави своя VIP-клиент:

– Добра вечер.

– Вземи си душ и ме чакай в спалнята! – грубо, тежко заповяда депутатът. Момичето се сепна от отношението и изпълни заповедта. На Митов не му беше до ебане. Примката инцидентно се бе стегнала около врата му и сега трябваше да действа така, както винаги – кардинално и резултатно в негова полза. Схемата с ТИМ беше доста опасна за него и беше време да я прехвърли на някой бушон. Това го глождеше и в бронираната си лимузина, докато пътуваше към родния си провинциален град Етрополе. Извади айфона си и след секунди чу гласът на своето „консилиери“:

– Слушам. – Въпреки късния час гласът на адвокат Младен Младенов звучеше свежо.

– Къде си? – дрезгаво и бавно попита Митов.

– В София.

– Обади се на Малкия Жоро и на Магурев и ви чакам на среднощно заседание в Етрополе. Часът няма значение. – После затвори, изправи се бавно, остави чашата на масата и реши да обърне сериозно внимание на младата навлажнена шунда в спалнята.

*****

– Времената се менят, момчета. Както и схемите... – заяви депутатът от управляващата партия Емил Митов. Облечен в халат, застанал в центъра

на стаята, държеше чаша с уиски в ръка, а около него бяха насядали бизнесменът Вили Магурев, младият му колега-депутат Жоро и адвокат Младен Младенов.

– За каква промяна става дума? – Жоро беше по детски любопитен.

– Такава, че е време да пораснеш, малък. – Митов го посочи с пръст, и се обърна към Магурев:

– От днес ти и Жоро поемате горския бизнес. Пълен картбланш. Аз и Младен скачаме в нов сектор.

– Но как...? – скочи адвокатът. Митов му направи знак с поглед да кротува.

– Който работи с мен, печели два пъти. Един път приятел в мое лице, втори път власт и пари. И двете са по-ценни от живота на патриарха. Щото нов глава на църквата ще намерят. Втори като мен не. – Последното наистина прозвуча нарцистично.

– Е, Жоро... – насочи погледа си към Малкия. Часът беше два и половина посреднощ, а Малкият идваше от партийно събрание в изборителния си регион. Грохнал. Спеше му се. Сепна се и каза насилствено бодро:

– Началник, готов съм.

Фаса отпи от уискито и започна пледоарията си:

– Искам час по скоро да стане ясно, че съм въвн от горските схеми, при това в югозападна България. Искам по региона да се говори, че не аз, а началниците са избрали Жоро като млад и перспективен управленец. Магурев ще го свърже с тимаджиите, а

господин адвокатът ще прокара идеята ми през министъра. Да, истината я знаем само хората в тази стая. Найден Мирославов е мъжко момче и ще ме разбере. След това и аз ще говоря с него, но докато е в шок от „интригата“ , няма да прави глупости и ще кротува, докато не ме чуе. Много простотии ще му минат през главата, но в крайна сметка всичко е за добро. Във всяко едно ухо „надолу по стълбата“ трябва да се внуши, че съм съдействал, но не съм играч в схемите с ТИМ.

– Това до какви ползи ще доведе за нашия екип?
– попита жадно Андонов.

– В това, че ще изместя Цецо.

– Абсурд. – Малкият бързаше. Но това се хареса на Фаса. Той обаче сякаш беше длъжен да докладва на юриста си и се обърна към него:

– Тази нощ, от едно партийно птиченце в службите, в офиса ми стъпи комплект документи, които ще ме направят стъпало на вътрешният министър. Политически. С контактите, които имам, мога да омеся такъв хляб, от който с години ще лапаме всички – засмя се ехидно, повлиян от собствената си емоция, после продължи:

– Важното е с кой си играл като дете. Чрез позициите си при Вальо Златния и с доказателствата как Цецо е договорил през Меркел проучване за добив на шистов газ в България, ще катурна властта на вътрешния министър за секунди.

– Да не е блъф? – притеснен попита юристът, ос-

ъзнавайки, че обижда началника си.

Фаса обаче отговори спокойно:

– Вие вършете вашето, а аз – моето. Детайлите не ме интересуват. Малък, стани! – обърна се рязко към младия си колега.

Жоро се изправи. Фаса сложи ръка на рамото му и тържествено съобщи:

– Добре дошъл във висшата лига! – и понесе ръката си за ръкостискане.

Младият със съживен и супер доволен поглед стисна ръката му с едно голямо „Благодаря“. Разбира се, не осъзнаваше, че от днес нататък беше помазан за един от най-големите „бушони“ или „мулета“ в страната.

*****

Фаса кацна в Дубай шест часа сутринта. Взе такси и реши да разпусне поне час-два. В ранния следобед неговият приятел Златният щеше да го приеме на яхтата си в зоната на плаж Джумейра, ето защо Митов резервира луксозна стая екзекютив в петзвездният The Westin Dubai Mina Seyahi Beach Resort. Настани се, взе душ и заспа. Спа като малко дете – нещо, което не му се бе случвало от дълги години насам...

*****

– Емчо. Имаме един неписан контракт в нашите отношения, брат... – изведнъж отникъде каза Златният, след като предаде папката на своя „консилиери“ – също млад и кадърен юрист, който го придружаваше навсякъде. Най-големият петролен магнат в България се бе разположил в луксозно златисто канапе на борда на яхтата си, а горещият морски вятър развяваше хавайската му риза като войводски байряк. Пушеше пура, пиеше бърбън и се наслаждаваше на живота. Всичко това се четеше в зрялото му, но в никакъв случай остаряло шестдесет и пет годишно лице.

– Когато са нарушени твоите интереси или някой започне да те ебава, нарушавам всички правила. – Гнусно и подмазвачески Митов направи първото си излияние. Беше целият в бяло, вятърът развяваше и неговата риза и приятно охлаждаше ташаците му, напрацели заради няколкото манекенки, които взе-маха своите слънчеви бани срещу тях. На Фаса толкова му се ебеше, че от време на време притискаше възбуждения си стар змей в панталона през снежно-белите бермуди.

– Премиерът знае ли за тази наша среща? – попита Златният.

– Не, разбира се.

– Искаш да ми кажеш, че моят бизнес е по-важен от твоята кариера?

– Не. За мен е важно някой да обясни на премиера, че вътрешният министър вреди. В папката са доказателствата.... – доволно започна Митов, без да осъзнае, че обижда българският олигарх:

– И какво, аз да не съм ти секретарка, Емиле, та да предавам думите ти на премиера или да ти върша черната работа? Ебете си майката с политическите си интриги!

– Не исках да те обидя. Истината е, че съм притеснен от действията на вътрешния министър. За теб, за партията... за държавата.

– Що ме пасеш така евтино? – Щом пийнеше и грам алкохол, задръжките на петролния магнат падаха. Той се изправи и каза с доста остър тон:

– Осра се на тази среща, Емиле. Не си дорасъл явно да коवेश схеми. Това, за което топиш вътрешния министър, ми дойде по факса от ДАНС минути след като сделката за Шистовият газ бе направена. Гледай си фасовете и дървата...

„Ще ти еба путката майчина, Акула!!! Дори това да е последното нещо, което ще направя“. Това бяха мислите на Митов, след като Златния го закова с последните си няколко изречения.

– Дойдох да те видя и да ти докладвам за нещо, което ме притесни, а не.... – отчаяно депутатът от ГЕРБ се опитваше да върне петролния бос на масата. Златният, без да се обърне, махна с ръка и каза:

– Шофьорът ми ще те изпрати. И, Емиле, забрави ми за известно време телефона...

Ако пъкълът беше под водата, на Емо Фаса му идваше сам да се хвърли в океана с бордюр на врата.

Стъпвайки на брега, набра Акулата. Беше повече от преобан и завлечен с един милион. Това бе постановка на вътрешния министър?! Кръв щеше да се лее, щом се върне в България! В това се закле пред себе си.

*****

Вили Магурев се опитваше пиян да отключи с електронния ключ супербързото си „Порше“. В Бояна беше доста осветено, но въпреки това потърси допълнителна светлина, за да отсее от тестето ключове електронния чип. Прибираше се от частно парти при приятел, поръча си еротична масажистка да го чака в столичния му мезонет и нямаше търпение да се прибере и отдаде на релакс. Минаваше полунощ.

Отсреща на другият тротоар стоеше Васил Станков – Акулата. Пушеше и гледаше с внимание шмугленето на провинциалния бизнесмен. Чувстваше в себе си странна тръпка, която преди не беше изпитвал. Нямаше как да бъде по друг начин, като знаеше какво предстои.

Когато Магурев влезе в колата си и возилото светна, зад него на тротоара закова спирачки тъмен моторист. Свали каската и изкрещя:

– Ей, педераст!!! Ей, ти бе, педал!!!

Двигателят на „Поршето“ спря, колата остана да свети, Магурев показа глава през прозореца и върна в подходящия тон:

– Ти на кой говориш, бе?

- На теб Магурев!!!

Бизнесменът шокирано-бесен скочи от колата. Щом подметките му се заковаха на асфалта, прозвуча първият изстрел. Куршумът се заби в гърдите на Магурев. Той сякаш замръзна за миг, после се олюля назад. Последва втори трети, четвърти... за минута мотористът надупчи тялото на бизнесмена. Той се препъна назад във вратата на колата си и се свлече по нея на земята. Копелето не издаде нито звук. Умря на място, удавен в собствената си пареща кръв.

Акулата хвърли фасата и доволно закрочи надолу по тротоара, запътен към служебният си джип.

*****

На другия ден последваха арести. Специализирани отряди на ГДБОП бяха нахлули в офисите на няколко дървопреработвателни и дърводобивни фирми, работили в района на югозападното държавно дърводобивно предприятие, и бяха иззели компютърни конфигурации и фирмена документация. Някои от собствениците бяха задържани за 24 часа, а други за повече заради сигнал за корупция и източване на държавни средства.

– Бушоните гръмнаха! – докладва доволен Акулата, влизайки в офиса.

Пред него около бяла заседателна маса един срещу друг стояха Зайгер и Йовчо Цветанов. Зайгер проследи Акулата с поглед, докато седне срещу него до колегата си българин и продължи да плете схемата:

– Как беше поднесено убийството на бизнесмена на тимаджиите?

– Лоби, близко до вътрешният министър – докладва кратко точно и ясно Йовчо Цветанов.

– Това означава, че от този миг ТИМ имат още един враг – Емо Фаса – анализа Акулата, колкото да се включи в разговора.

– Да, господа. Всичко върви по предварително начертаните планове – доволен стегна възела на вратовръзката си Зайгер и продължи с по-голямо доволство:

– Време е да се срещна с премиера. Преди посланика.

– ГЕРБ държат посланика с гей компромат – включи се, сякаш да напомни, премиерският съветник по сигурността.

– Да, и за това ще бъде отзован скоро. Просто докладът му до департамента още не е изпратен. Остават броени часове дотогава.

– Всичко е във ваши ръце, господин Зайгер. Разпалихме люта война в управляващата пария. Както казва един от нашите национални герои – Георги

Бенковски, нанесохме такава рана, която никога няма да зарасне.

Зайгер показва слабост, усмихвайки се злорадо. Изправи се и заяви:

– Ще ви потърся след срещата с премиера. След това можете да бъдете сигурни, че той ще вярва до мозъка на костите си, че Фаса е предател и че лобито му се е продало на руски червени интереси. За пари. За много пари.

– Потвърждава го и срещата му със Златния в Дубай. Потвърждава го и опитът да бламира сделката с шистовия газ. Не светло са извънпартийните му схеми с ТИМ. Чудя се кое от трите ще бъде счтено за предателство, кое за партиен преврат... – сякаш да анализира стореното дотук, издекламира премиерският съветник по сигурността Йовчо Цветанов с привидно задоволство, разбира се.

– Като за бъдещ вътрешен министър мислите доста повърхностно. Първият етап от мисията е на финала си, господа...

– Да. Ние свършихме нашата част. Остава вие да свършите вашата, господин Зайгер. – Акулата прозвуча директно и дори заповеднически. Беше с цел да грабне вниманието, после продължи по-спокойно :

– Във вашите ръце е да разпалите войната. Вие, господин Зайгер, сте силата, която ще убеди премиера, че се е осрал до ушите. Искайте арести в ТИМ, аз ще уредя свидетелите и досъдебните производ-

ства. Така ще „взривим“ още една колона, на която се крепи това управление. След броени часове премиерът трябва да знае, че доверието му от Ленгли е разклатено сериозно. Докладът ви до централата трябва да е по-лют от усаби...

Зайгер кимна, тръгна да казва нещо, отказа се, осъзнавайки, че влиза в обяснителен режим. После напусна помещението.

– Обиди го. Той се е вживял в ролята на губернатор – констатира Йовчо Цветанов, поглеждайки мигновено Акулата.

– Да си ебава майката, мазният педофил. Не осъзнава реалната си роля, благодарение на сатанинската си зависимост. Дерзайте, господин Цветанов, и помнете какво ви е казал Акулата. В момента, в който всичко се нареди – а както е тръгнало, ще се нареди – такива като нас става излишни. Мислете за бъдещето – каза Акулата и стана. След минута напусна помещението.

*****

Вътрешният министър на Република България гледаше през прозореца на просторния си кабинет на улица „Шести септември“ номер шест в столицата. Държеше в дясната си ръка бутилка „Кока-кола“, от чието гърло стърчеше черна сламка, поднасяше я от време на време пред устата си и изсмукваше по малко от газираната течност.

– И какво? Да не ги пипаме? – попита нервно той.
– Просто преди да направим каквито и да е действия, премиерът иска да го запозная със ситуацията – зад него с леко настръхнал тон се оправдаваше главният секретар на министерството.

– Нима моите сведения не са достатъчни?

– Няма нужда да ви напомням последната ни оперативка... – с нападение се опита да се защити главният секретар.

Министърът се обърна. Сръбна кòла, погледна зверски подчинения си висш офицер и каза:

– Доверието, доверието вече липсва, колега. Ще уведомя лично премиера, че няма да пипаме арестуваните, щом са хора на тимаджиите. В никакъв случай обаче няма да съобщаваме откъде имаме информацията. Официалната версия е ясна... – погледна го въпросително и главният секретар, който стоеше пред него в поза „американско мирно“ с ръце зад гърба си на кръста, продължи изречението му:

– Сигнал от агентурата.

Просто не беше истина. Вътрешният министър и вицепремиер в правителството разсъждаваше сам, сложил краката върху държавното си бюро и довършвайки бутилката с кòла. Всичко тръгна от нещо, която никога нямаше да му бъде гордост в биографията. Беше разпоредил оперативно-издирвателната група да се заеме със следенето и послушването на онзи прост футболист – Камàта. Всичко

това в услуга на неговия приятел певецът – Марин Веселинов. Със самата и единствена цел да му докаже, че половинката му е курва. Нещо, което в страната и децата знаеха. И освен че резултатите от оперативно-издирвателната група бяха положителни за изневерите на въпросната шунда, те разкриха и пъклените схеми на Камата с приятеля му Емо Фаса. Боже опази. Властта беше неконтролируемо нещо. Стреляш по заек а пада слон... Развеселен, министърът свали краката си от бюрото, изправи се и реши да се отдаде на няколко часа релакс в любимият му СПА комплекс във Велинград.

*****

- Ало... – чу се плахият женски глас.
- Безпокои те Васил.
- Знам – отговори категорично жената и поясни:
- Иначе няма как да звънне този телефон и нямаше как да приема разговора.
- Трябва да говорим. По работа.
- Няма ли да ме питаш как е детето? Как живеем...
- Акулата преглътна горчилката от собствената си глупост, затова продължи ченгеджийски:
- Кога и къде?
- В Лондон. Когато дойдеш.
- Не. Ще ти пратя подробности по куриер.

6.

Министърът на земеделието излезе плахо от бронираната лимузина и се огледа, сякаш го беше страх да не го види някой. Охранителят от НСО затвори вратата, застана зад гърба му и го придружи към входа на един от най-елитните морски ресторанти, намиращ се в село Падина до Варна. Името му беше Вила Марциана. В голямата затворена шатра в градината вечеряше необезпокояван един от факторите в групировката ТИМ – Камен Иванов. Щом министърът беше инструктиран от гардовете да отиде при боса сам, Камен не свали поглед от него. Когато Найден Мирославов застана пред него, Иванов каза грубо:

- Чудя се дали да ти подам ръка.
- Няма нужда. Подали сме си я отдавна.

Камен Иванов се облегна назад. Леко вдигна чашата си с бяло вино, отпи глътка и върна кристалния съд на масата.

– Много главоболия, господин министър, ми създадохте Вие и вашият приятел Емил Митов – започна да говори на „Вие“, но с обидно-подигравателен тон.

– Най-голямата глупост беше ти и твоите хора да леее кръв по улиците на София. Това допълнително нагнети обстановката. Премиерът е бесен. Не ми говори.

– И аз, и ти знаем, че в момента вменяваш вина на невинни хора. Не ние ликвидирахме Магурев. Добър, лош, той беше наше момче.

– Тогава кой? – Министърът дълбоко в себе си вярваше, че от цялата тази ситуация надничаше сянката на неговия колега от МВР. Никога обаче нямаше да го признае на глас. От страх. Малко хора в този свят имаха честта да знаят истината.

– Къде е Емо? – попита мутрата от Варна, хапвайки залък от прясно печената си ципура със зехтин.

– В парламента – отговори Мирославов, криейки истината, че от седмица насам нямаше контакт с Фаса.

– Крие се.

– Вие сте сериозни хора. Можете да го намерите и едва ли един министър от кабинета ще ви е полезен в тази работа. Аз за какво съм ти?

– За да изкараш едни добри пари – отговори директно Камен Иванов, леко примлясквайки, без да гледа в лицето на политика. Гледаше в чинията си. Подреждаше гарнитурата – салатата си от айсберг – но слухът му беше нащрек. „Ушки на макушке“, както казваха братята руснаци.

– За какво? – попита министърът озадачено след минута мълчание.

– Нашата организация е готова да ти възложи срещу добро финансово обезпечение да покриеш в министерството всички следи от общите ни схеми с вас... – сепна се и промени последната си казана дума:

– С Фаса.

Найден Мирославов ни най-малко очакваше да чуе това. Трябваше му време да осмисли офертата и изобщо думите на варненския бизнесмен, затова щракна с пръсти и си поръча.

– В цифри? – попита той.

– Нашият холдинг ще наеме фирмата на твоята любовница Кристина за PR на цялата ни дейност. Петдесет бона на месец и авансово ще предплатим услугите ѝ за една година. Половин милион без данъка. Чисто.

– Това ми звучи просташки елементарно... – Министърът започна алчен пазарлък. Затова Камен Иванов трябваше да извади тежката артилерия на заплахите:

– Наши.... – забави тактично и продължи след секунда: – ...експерти вече са говорили с Кристина.

– После бръкна във вътрешността на сакото си и извади бял плик, остави го на масата и се изправи, казвайки:

– Това е покана за парти. На гърба ѝ е написан адресът на партито в София. Има точна дата и час. Аз Отлитам, че съм на рожден ден на дъщеря си. – Без да каже нищо повече, напусна шатрата, а след

минути и заведението.

Мирославов гледа поне половин минута белия плик. Едва ли в него имаше антракс, но лошото му чувство говореше в него, че е нещо подобно и гадно. Не във физически, а в психологически смисъл. Чувството не го подведе. Дръпна плика, все едно вземаше рушвет, отвори го и почувства токов удар под лъжичката. Беше снимка. Снимка, на която, облечен в тенис униформа и със смъкнати панталони, той – земеделският министър на България, беше седнал на скамейката в позната съблекалня, а върху него, яхнала го като на тексаско родео, също в тенис униформа, го чукаше тя – Кристина. Любовницата му, за която спомена Камен Иванов. На гърба на снимката наистина имаше точен адрес в столицата с пояснение:

„Имаме и видеозапис“.

*****

– Жив ли си, копеле мръсно!!! – изкрещя министър Мирославов, след като Емил Митов му позвъни от джиесема на собствената си съпруга. След като седмица не можеше да открие партньора си в играта, Мирославов реши да ползва за капан собствената съпруга на Фаса. Обади ѝ се и заяви, че положението е критично и че разчита на жената да намери Емо и моментално да се свърже с него.

– Успокой се. – Емо Фаса се опита да го успокои.

Звучеше заповеднически и това още толкова ядоса министъра:

– Слушай, Емо, ще сложа край на цялата игра. Точно сега и, повярай ми, ще стане страшно.

– Успокой се и ела в Етрополе. Аз тръгвам на-там. Да не говорим по телефона. – Този път гласът му звучеше гузно и дори отчаяно. Това преряза ко-рема на министъра. Той затвори и пак набра.

– Ало, добър Вечер, професор Вълчев. Извиня-вам се, че ви безпокоя, ще ми трябва болничен лист за няколко дни. Подробности ще ви изпрати секре-тарката. Не мога до говоря повече. – след това за-твори и инструктира секретарката си какво да пра-ви. Обади се на жена си и и съобщи да не го чака за вечеря.

*****

– Изперках. – кратко, точно и ясно се обоснова Емо Фаса, след като разказа от игла до конец ужа-са, който преживя последните две седмици.

Видимо Найден Мирославов се бе успокоил. Поне от една страна. Знаеше, че за себе си има из-ход от ситуацията, но даде своето становище:

– Цецо ни реди. И двамата знаем това.

– Вече не мога да бъда сигурен, Найдене.

– !?

– Не мога да бъда сигурен, че в играта не е и... премиерът. – заболя го езика след като изрече из-

речението.

– Говориш глупости. Настина си изперкал. Това е лудост. Идват избори.

– А де. Ба ли му майката какво става... – За първи път Найден Мирославов видя своя партньор (а защо не и приятел) толкова отчаян. И сигурно Фаса не преиграваше. Да, със сигурност. Трябваше да му даде кураж:

– Аз ще инициирам среща с премиера.

– Късно е. Във война сме с тимаджиите. Службите ни изиграха. Искрова ни рекетира. Вътрешният министър иска да ни затрие. Късно е.

– И най-големият тунел има изход – каза земеделският министър. После направо заповяда:

– Не ми падай духом! Обади се на адвоката. Да идва насам.

„Номерът не може да бъде избран в момента. Моля обадете се По-късно...“, чу в слушалката Митов, след като набра своето „консилиери“ Младен Младенов. Това изцяло газира обстановката до гръмване...

*****

Мутрите съпроводиха адвокат Младен Младенов в столичния офис на застрахователно дружество „Армейско“, собственост на групировката ТИМ и управлявано мажоритарно от бизнесмена Камен Иванов. Застрахователният бос посрещна адвоката

с усмивка, приятелски и с бутилка минерална вода в ръка.

– Къде е семейството ми?! – буквално изкрещя юристът, след като прекрачи прага на офиса.

– Без драми, господин адвокат. Ето ти водичка. Успокой се и седни тук... – посочи дивана пред него. Младенов се подчини и седна. Отказа водата. Не откъсна погледа си от боса:

– Какво се опитвате да направите? Не виждам логика в действията ви... – започна „консилиерито“ на Емо Фаса, видимо чакайки незабавни отговори.

– Казах ти просто да се успокоиш. Семейството ти е добре, ти си добре и така ще продължат нещата. Аз не съм нито палач, нито рекетъор.

– Но защо... – сякаш поуспокоен попита юристът, оглеждайки се и чак сега осъзнавайки изобщо къде се намира.

– Защото ситуацията го изисква. От теб ще искам нещо, което ще се отрази и на здравословното ти състояние, и на бъдещето ти като човек.

– Предателство? – Адвокатът наистина беше млад, импулсивен, а умът му наистина бръснеше като хирургически скалпел – тънко и точно.

– Мислиш интересно... – забави се – ... и правилно.

Камен Иванов седна до него. Погледна го снайперистки в очите и му сподели:

– Фаса е бомба, която скоро ще гръмне. Това ще донесе много негативни последствия за моята ор-

ганизация. И за мен лично. Това е недопустимо. Общите ни схеми трябва да бъдат заличени. При това моментално.

– Ще го убият ли? – адвокатът сякаш беше загрижен за началника си.

– Глупости. Но виж, да го закопчат пред дома му по очи върху паветата е твърде вероятно... – Иванов мислеше на глас. Сепна се и зададе директния въпрос:

– Ще приемеш ли да се чувстваш предател десет минути и да устроиш живота си за напред?

На Младенов не му трябваше да мисли много и реши да се направи на оригинален:

– Брут, когато е предавал императора си, го е направил в името на империята. Нямам избор май?

– Имаш. Всеки има избор.

– Току-що го направих. По едно си приличаме ние, адвокатите, с журналистите. Не сме корумпирани. Просто си имаме хонорар... – погледна застрахователния бос въпросително.

Камен Иванов, за да го уплаши, мълчаливо се изправи. Отиде на бюрото си взе бял лист, писалка и се върна при Младенов.

– Напиши цифрата. Подпиши се и сделката е сключена.

– И юридически всички схеми между вас и Митов трябва да бъдат заличени?

– Да – отговори сухо.

– Значи ще ми трябва и бюджет. Знам към кого

да се обърна в министерството през министър Мирославов. И в МВР. Десет дни и болката ви ще бъде излекувана.

– Три дни. Цифрата не ме интересува, но не ставай нахален. Ето ти визитка с мобилен телефон. С него ще държим връзка.

– А семейството ми?

– То вече си е у дома.

*****

Васил Станков – Акулата се почувства като арабски принц. Никога през смисления си живот не бе предполагал, че ще влезе в елитен бутик в централна част на Лондон и ще се облече отгоре до долу в „Армани“, при това за сумата от шест хиляди и двеста евро. Беше наел луксозна стая в The Levin Hotel в центъра на великобританската столица. Прибра се навлечен в новите си дрехи и не смееше да ги сваля цял час до срещата му.

Не можа да я познае. Пристъпи бавно в салона на ресторанта и моментално я фокусира. Професионална деформация или просто инстинкт. На кой му пукаше.

Тя изглеждаше божествено. За годините си блестеше в светлина на VIP-дама, безсрамно подмладена и лъчезарна. Да, това беше неофициалната съпруга на генерал Иван Милетиев – Козела и майка на единственото му живо дете. Беше в стилно черно

с допустимо къса пола. Тя галантно се изправи и поднесе ръката си към Станков. С погледа си издаде, че е шокирана от визията на стария си познат.

– Станкофф, изглеждаш. ... – замисли се за миг и даде най-правилната констатация:

– Нов. – От езика ѝ се усети лек акцент. Доста бързо се бе адаптирала, а това се видя в доста положителна светлина за Акулата. Целуна ръката ѝ, изчака я да седне и той седна пред добре подредената бяла маса с копринена покривка.

– Не е ли опасно, че ме търсиш? – попита тя, докато слагаше копривената кърпа в скута си.

– Фактът, че си тук, може би ми подсказва, че няма страшно – намигна ѝ Станков. Наистина се чувстваше неловко. За това реши да не се мъчи и почти ѝ прошепна:

– Рано е. Да идем да пием по едно на бара. Тук нещо не ми е комфортно.

Теодора също направи доволна физиономия. Кимна в знак на съгласие, остави копривената кърпа на масата, изправи се и двамата бавно напуснаха салона на ресторанта.

– Как е детето? Нося му подарък... – съобщи Акулата, след като седнаха с Теодора около малка маса в края на етажния лоби бар.

Теодора се усмихна вяло. Отпи от питието си и с влажни устни каза:

– Иван е малък за подаръци. Но майка му ти е благодарна.

– Като ти звъннах, ми се скара, че не се сещам за него и за това как живеете. Като те видях как изглеждаш, честно, да ти кажа нямам никакви притеснения за вас. Купих му подарък, защото те уважавам, пък и той е голям пич. – Отпи за първи път от водката си. Вкусът му напомни за „Козела“. Сърцето му се сви и сякаш по инстинкт отля за „Бог да прости“.

Мълчание.

– Липсва ли ти? – попита Теодора. Въпросът ѝ прозвуча колкото женски, толкова и с... любов, че Акулата се почувства като бивш любовник на покойният генерал. Не беше мястото да прави безсмислени уточнения, затова каза тихо:

– Да. Не съм вярвал, че ще водя този разговор с теб на тази тема. Но сърцето понякога изпреварва мисълта. – Пък и след като го изрече, видя в погледа на Теодора влагата в очите ѝ и осъзна, че тези негови думи му помогнаха да прокара реалната цел, за която потърси тази среща:

– Дано не те уплаша, но имам силните съмнения, че от теб зависи днес и моят живот.

Гробно мълчание. „Какво!? Теодора не беше изненадана!!! Напротив – сякаш очакваше подобен въпрос...!?“. Жената остави чашата на масата и с поглед, насочен надолу, наострила слух, чакаше Акулата да продължи. Ченгето обаче се усети навреме и реши да си замълчи. След минута неловкост Теодора наруши тишината:

– Какво искаш от мен?

– Това, което ти остави Козела. То ми трябва, Теодора. За да оцелея.

– Не разбирам за какво говориш – погледна го тя с уплашен поглед. Сякаш искаше да му каже нещо.

– Много е трудно да ми гласуваш доверие. Знам го. Но няма как да ти докажа, че не те потърсих с користна цел. – Акулата я погледна с отчаяние. Тя се измести леко към него, много бавно прокара длан по канапето и като стигна до крака му, замръзна, докосна го леко с топлота, но на глас каза:

– Остави ме да си живея живота, Станкофф. Миналото го погребях в гроба на Иван Милетиев. Бъдещето е детето ми, друго не ме интересува.

– Разбери ме... – настоя Акулата, но Теодора го прекъсна. Върна дланта си на мястото и каза:

– Ако искаш да видиш детето, обади ми се утре. За друго не ме търси. Оправям се сама, нямам нужда нито от подкрепа, нито от компания.

Сякаш нож преряза сърцето на Акулата. Почувства се предаден, унижен... отвратително чувство. Стана, погледна я с отчаян, посечен поглед и тръгна, без да каже нищо повече. Влезе бавно в асансьора на етаж, силно надявайки се някой да му извика зад гърба. Уви...

След като Акулата стана обиден, Теодора го последва. Слезе бързо по стълбите на хотела до партера и след минутка премина изходната ролна врата. Отвън я чакаше черна лимузина „Линкълн“, паркирана встрани от входа. Отвори задната врата

и влезе. Оказа се лице в лице с Алън Зайгер, който я гледаше с болезнено любопитство.

– Срещата мина така, както предположихте – доложи Теодора с навлажнен от унижение поглед.

– Какво поиска?

– Достъп до наследството на Иван.

– Архивът на Козела. О...!!! – направи се на учуден Зайгер. Почеса се по брадичката и извади през устата мислите си:

– А аз го мислих за обикновен и прост охранител, който харчи парите си за алкохол и жени. Станкофф се оказа по-умен, отколкото в психологическите ми анализи, а това е неприятно. – Върна погледа си към нея:

– Какво още ти каза?

– Че от това зависи животът му – закова веднага Теодора, спасявайки собствената си съвест, че предава Акулата в името на детето си.

Изречението ѝ помрачи съзнанието на Зайгер. Оказа се, че намеренията му и тактиката му бяха разгадани от едно просто балканско ченге. Странно и неочаквано силно чувство го обзе. Обидно и унижително. Идваше му веднага да вдигне телефона и да разпорежи убийството на Акулата. Спря се. Това можеше да дестабилизира системата и схемата му по превземането на властта в България от него и неговите съдружници в страната. А и кой можеше да гарантира, че Акулата не е поставил капани за своята сигурност или ако нещо се случи с него. Зай-

гер осъзна, че срещу себе си има нагъл и видимо опасен противник, при това в своя отбор. Затова трябваше да се действа подмолно. Извади мобилния телефон и набра. След втория позив вдигна Акулата:

– Къде си? – попита студено Зайгер с ръководителски тон.

– В Англия – отговори веднага Акулата с изсъхнал глас.

– Какво, по дяволите, правиш там?

– Поех ангажимент пред Козела да се грижа за семейството му. Дойдох да видя как са жената и детето...

– Какво говориш!? Какви са тези... Прибирай се веднага! Личното ти време... и то ми принадлежи, щом работиш за мен! – каза бясно и затвори.

*****

Едно от нещата, които запомни от книгата на Адолф Хитлер „Mein Kampf“, бе *„Винаги казвай истината. Но не цялата“*. Това беше една от водещите мисли в съзнанието на Акулата в отношението му с хората и работата му в службите. След като прибра телефона в джоба си, се почувства по добре. Допреди малко имаше силни подозрения, но вече беше уверен, че Зайгер го наблюдава. Войната беше разпалена. Във файловете на българския губернатор от Ленгли върху лицето на Акулата беше залепен гриф

„Предател“. Ако имаше Бог на този свят, сега беше моментът да се намеси. И висшата сила го направи, сякаш за да му го докаже...

*****

– Преди малко осъзнах, че решението да ти се гласува доверие като бъдещ вътрешен министър на родината ти е едно от най-правилните. Показа се прав. – Зайгер манипулативно поднесе информацията. От другата страна на мобилната линия беше Йовчо Цветанов:

– Заразата на Козела е nelечима. Аз лично очаквах този ход на Акулата, но на по-късен етап. Страхът го кара да действа екстремно.

– Това ме притеснява.

– Мен не. Щом се прибере в Българияq ще стартирам операция по.. решаване на проблема. Сега имаме по-важен...

– !?

– Току-що премиерът даде зелена светлина за оперативна разработка на Емил Митов – Фаса, сваляне имунитета му и неговото арестуване.

Зайгер се усмихна в себе си и каза:

– След час отлитам за България. – После затвори и набра. След секунди чу гласа на лидера на ДПС:

– Премиерът заигра играта – докладва Зайгер.

– Уведомиха ме – съобщи Сокола и продължи в по-приповдигната тоналност:

– Време е да преминем към план „Б“. – Което на тогавашния език означаваше физическото елиминиране на Сансон Алкалай, младият сабри и лидер на руско-еврейското лоби, което претендираше за силно влияние върху властта в България.

*****

Емил Митов – Фаса преглътна поредния транквилант с уиски, вгледан в ултраскъпия си айфон. От петнадесет минути всичко, градено в съзнанието му като планове, схеми и амбиции, се срива. Срива се от един SMS, получен от премиера на страната, съдържащ две кратки думи – „Уволнен си!“. В тези общо девет букви Фаса видя своя земен ад. Реши да удави в алкохол и транквиланти болката и страха си и ако оцелееше до сутринта, тогава щеше да мисли. А имаше ли смисъл...

*****

Акулата позвъни на рецепцията за такси. Беше оправил скромния си багаж и, анализирайки страдателно ситуацията, пушеше нервен на балкона. Щеше да пътува през нощта. За България. Чувстваше се жертва на болезнено изменничество. Не намираще виновен. Ситуацията беше такава, но от това болката не ставаше по лека. Ако Зайгер искаше да го убие, то това щеше да стане моментално,

така че това донякъде се явяваше малка доза успокоително за болката. При това от време на време.

На вратата се почука. Това го стресна. Вътрешен импулс го накара да сложи ръката върху дръжката на зигзауера в нагръдния. Пристъпи бавно към вратата и я отвори рязко.

Беше нисък, плешив и дебел мъж. От метри миришеше на пържена риба. С усилие го разбра, че е таксиметров шофьор и че трябва да го закара. Акулата подозрително мълчеше, но някакъв неудържим стремеж го накара да последва човека. Слязоха на партера, преминаха бавно през централната рецепция. Акулата имаше усещането, че го наблюдават от всички страни. Да, трябваше да го признае – обзе го параноя. Успокояваше го доволният вид на таксиджията. Излязоха. На входа ги чакаше типично лондонско такси. Шофьорът влезе на мястото си, Акулата седна зад него. Колата тръгна. Влезе в булеварда. След минути шофиране таксиджията се обърна и поднесе към Акулата кафяв плик. С жаден поглед и точно както се казва – като удавник сламка, той го разпечата и онемя. Имаше ключ от сейф, визитка на банка в Цюрих и надпис на чист български:

„ Поздрави от Иван Милетиев.

Т.”

Боже мой! Теодора!?!?! Каква жена само! Испита извънмерна радост. Отведнъж му олекна. Преди години генерал Иван Милетиев – Козела му беше го-

ворил за тайната на оцеляването... или, както той я наричаше – вирус на дълголетие. Акулата поиска да повярва пред себе си, че кръвта във вените му беше заразена от този вирус, при това не от когото и да е, ами от самата легенда, наречена „Козел”. Заповяда на шофьора да спре. Плати му двойно. След минутка клечене на булеварда хвана ново такси и му заповяда да кара към летището. Майната му на багажа, майната на хотела... Време беше да отлети... но не и за България.

По същото време в родината студена пот обля тялото на Йовчо Цветанов, след като вече от половин час мобилният номер на Васил Станков – Акулата не беше във връзка.

*****

Вътрешният министър дъвчеше парченце портокал и преглъщаше с наслада сока, докато чакаше на телефона градският прокурор на София Никола Копанаров да приеме разговора:

– Слушам, господин Министър. – Гласът на Копанаров звучеше бодро. Затова вътрешният министър реши да започне с шега:

– Как е бъдещият главен прокурор на страната?

– Хе, хе... господин министър. Да не казваме хоп, преди да сме скочили.

– Скочили сме, скочили сме... Няма да се даваме на ДПС я... – засмя се гърлено и попита директно и

отведнъж:

– До колко време можем да свалим имунитета на Митов, ако още днес ти представят оперативните разработки?

– Двадесет дни.

– Много са. Десет.

– Има административни спънки, срокове... – взе да заеква прокурорът.

– Не и за ГЕРБ. Чакам резултати. До месец Митов и шайката му трябва да са Арестувани, за да покажем на Европа и на електората си, че за ГЕРБ свещени крави няма. – После, без да чака реакции, прекъсна линията.

– Така... – потри длани. Продължи, поглеждайки напред, а срещу него от час и половина стоеше потен, пребледнял и свит народният представител от управляващата партия, известен с прякора Малкия Жоро.

– В качеството ти на защитен свидетел съм изготвил показанията ти. Остава само да ги подпишеш, ако, разбира се, нямаш забележки. Прочете ли ги?

Малкият кимна вяло. После погледна жадно министъра и плахо каза:

– Пак ще те попитам, началник. Какво ще стане с мен?

– Връщаш се в парламента. Забравяме за случая и Митов го отнася. В противен случай гърмиш ти. Да ти напомням ли, че той е закачил всичко на твоя

задник? Всичко е в ръцете ти – истината да излезе на бял свят. В противен случай ти ставаш сензацията. Имаш ли още въпроси?

Нямаше.

*****

На другият ден медиите гръмнаха. Корупционен скандал в югозападното дърводобивно държавно предприятие. След сигнал до министъра и спешна проверка били установени порочни практики. Директорът на предприятието за часове уволнен, а прокуратурата сериозно се заела със случая. Предприятие с над седемдесет милиона лева ресурс било разграбвано и точено с гърба на депутат. В медиите не се уточняваше от коя партия е той. Но и за децата в региона не беше никаква тайна за кого и за какво става въпрос. Особено за хора в бранша.

*****

- Изглеждаш зле, Емиле. Да не си болен?
- Да, господин магистрат. – отговори Митов и довърши иронично: – От живот. Как си ти, братко?
- Да кажем, добре, за разлика от теб – намекна, искайки директно да се започне по темата.
- Какво е положението?
- Лошо. Сваляне на имунитет. Арест.
- Абсурд! – Фаса скочи бесен. Вярваше си, че е

прав.

– Напротив, Цецо е полудял – иска да показва на Европа, че волята на правителството за борба с корупцията е толкова силна, че няма да пожали дори и хора от своите партийни редици.

– Тоя е полудял! Премиерът също. Тези мислят ли за изборите...

– До изборите имаме много време, до пресконференцията на прокуратурата – едва десет дни.

– Кой? Главният прокурор ли?

– По сделката с комунистите той няма как да си цапа ръцете. Градският е основен изпълнител.

– Той е... Лайно. Можеше да се очаква. Какво можем да направим по въпроса? – Замълча за малко и сам даде отговора:

– Провлечено следствие. Поне година.

– Не сме в страна на чудесата на Алиса, Емиле. Месец.

– Не. Петдесет хиляди лева не могат ли да се наместят в моя срок?

– Месец и цифрата е седемдесет. Все пак влиянието му в градска прокуратура не е със силата на магията.

– Но той няма нищо срещу мен...

– Има. Една чанта СРС-та и защитени свидетели, един от който твой колега.

– Малкият! – констатира Фаса.

– Стреснали са го. И има с какво.

Митов анализира мълчешком ситуацията в гла-

вата си. Депресията и ужасът лека-полека се отми-
ваха от съзнанието му и то мислеше бързо и бистро.
Затова каза:

- Още утре ще имаш парите.
- Днес.

Шест часа по късно инспекторатът към Висшия
съдебен съвет беше изпратил проверка за дейност-
та на градската прокуратура на София след анони-
мен сигнал. Всичко гръмна в медиите. Градският
прокурор беше „парализиран“ от медийни изказва-
ния и обяснения. Обратното броене започна...

7.

В модерен квартал на Западен Цюрих, хотел Senator предлагаше лесен достъп до центъра на града. Известната Bahnhofstrasse и Старият град бяха само на 7 минути с трамвайни линии 4 и 13 от хотел Senator. Ресторантът, красивата градина тераса и барът на хотела ежедневно канеха клиентите да опитат богата гама от традиционни швейцарски и международни специалитети, както и аперитиви и напитки.

Еlegantно обзаведените стаи предлагаха релаксация след ден на работа или разглеждане на забележителности в Цюрих.

Западен Цюрих бе популярна зона в центъра на града, предлагаща много модерни барове, ресторанти, кина и най-известните клубове и дискотеки в града. За Акулата това посещение беше истински празник. Обнадежден от факта, че има светлина в тунела за спасението на собствения му живот, също така дадената му „застраховка“ от Теодора, изразяваща се в копие от архива, оставен ѝ от покойния ѝ мъж Иван Милетиев – Козела, го направиха истински щастлив човек, който крачеше бодро из улиците

на Цюрих и вдишване въздухът на свободата. Изглеждаше свеж.

Така изглеждаше и вечерта, когато срещу него седна не кой да е, ами един от най-големите гангстери, раждали се някога в България и един от най-умните хора, пръкнали се от родината му – Младен Михалев – Маджо. Бившият бос на групировката СИК дойде със засилена охрана, скрит полицейски ескорт, а час преди срещата набитото око на Акулата забеляза хора с издути якета в градината на ресторанта ни в клин, ни в ръкав да пият чай и да се оглеждат виновно. Маджо не жалеше сигурност. Затова, преди да седне на масата пред него, Акулата деликатно беше обезоръжен в тоалетната на ресторанта и седна срещу боса на СИК чист. Нямаше време и нерви за излишни приказки. Маджо запали пура и започна пръв:

– Изненада ме, ченге. Не очаквах да има човек в този свят, на който копелето Козел да има такова братско доверие, давайки ти общите ни координати.

– И не само, господин Михалев – започна Акулата с умишлено страхопочитание. Продължи по-настъпателно:

– В ръцете са ми и общите ви схеми.

Маджо издуха дим от пурата:

– Не си в състояние да ме плашиш. Не ми приличаш на камикадзе. Казвай тогава каква ти е играта?

– Същата като твоята. И такава каквато беше на Козела – да оцелея.

– И с какво може да ти бъде полезна моята персона?

В цели двадесет и пет минути по часовник Акулата си изля болката като пред свещеник. На Маджо му трябваше едва една минута, за да анализира, мълчейки, след което каза:

– Прави ми впечатление твоята информираност. Затова и процентът доверие, който ти давам, не е малък. И как виждаш моята роля в твоята игра?

– Съдействие, господин Михалев. Алчността на Зайгер е опасна – както за мен, за страната, така и за вашите интереси в България.

– Отдавна нямам такива.

– А можете да имате.

Маджо улови, че предстои оферта. Стана му интересно и каза:

– Слушам те.

– Ако сега ми помогнете, мога да ви гарантирам, че остана ли жив, България пак ще се превърне в държава, интересна за вашите амбиции....

– Какви амбиции?

– Политиката.

– Само Козела знаеше за тях.

– Явно е преценил да ми се довери. – Не беше така, просто покойният генерал Иван Милетиев добре се бе постарал да опише всичко в архивите си до Теодора. Жената, която му дари син. Единственият жив наследник на Козела.

Маджо реши да не играе театри. Усети в себе си

златен миг. Този усет не го подведе. Попита:

– И защо си вярваш, че ще ти стигнат силите с твоята помощ?

– Защото пред вас стои физическият килър на Сансон Алкалай. – Маджо издаде изненадата си, потрепвайки. Акулата обаче продължи:

– Зайгер затова ме вкара в схемата. Подцени ме. Трябваше да изпълня мократа поръчка и след това... системата да ме изхвърли.

– Като те ликвидира?

– Не веднага. Предвижда се арест от Ленгли. Екстрадиране на убиеца, разследване... докато не се сключи сделката между Ленгли и Федералната Служба Безопасности. След това... елементарно е... ще се самоубия в килията.

– Удивен съм. И откъде у теб такова прозорливо поглеждане в бъдещето?

– Доверие за доверие, господин Михалев. Преди да бъда вербуван от Зайгер, само ден преди срещата ни имах среща с неговият партньор Едуард Щи. Коз, който ми беше изпратен от Господ. Аз за разлика от Козела вярвам в него.

Лицето на Маджо от лежерно стана сериозно. Остави пурата на пепелника. Мисли. Сериозно и достатъчно дълго и след това каза:

– Зайгер толкова ли е луд, за да си повярва, че може да окупира българската енергетика? Държавата?

– Не съм психолог, но мога да смятам. Създавай-

ки пълна дестабилизация в държавата – и политическа и икономическа, до самото ѝ наместване и връщане нещата на мястото им ще потекат няколко милиарда. В евро. За Зайгер пари и лаври, за Доган – власт. Кървавата власт на България.

– А някога му викахме просто – рекет. Ще плаче държавата за такива като нас, ченге. – Думите на Маджо прозвучаха носталгично.

– Най-страшното е, че и самият премиер е в играта?

– Тук вече ме изненада....

– Едва ли. Но да предположим, че е така. Както Сталин е разстрелвал генералите си, верните си кучета, за да не го предадат, така и премиерът прочиства партията си. Той стои пасивен, но с договорен дял, нека го наречем, от „разграбването“.

– И получава втори мандат?

– Не мисля. По-скоро вярвам на хипотезата, че ще вземе президентската власт и настъпва пълен мир. Партията вече не му трябва, затова ще жертва и нея и дори най-големия си кардинал – вътрешния министър.

– Това е маниерът на Запада, ченге. Създават проблемите, за да ги решат после. Разболяват, за да лекуват после... и на нашите политици им харесва да работят по тази схема. – Михалев мислеше на глас.

– На тях – да. Но не ни на обръчите им, както казва Доган. Ако по правилен начин някой им предста-

ви реалните факти, че техните лидери им готвят поредната извънредна вноска, няма да им се понрави. Не и този път. Цената е висока и рискът е голям.

Маджо махна с ръка. Взе една от копринените салфетки на масата, разгърна я, извади от вътрешността на сакото си мастилена писалка и взе да чертае схема, обобщавайки:

– Според твоята информация, ченге, двамата най-силни мъже в нашата държава – от една страна премиера, от другата страна Сокола – правят постановка в съдружие с корумпиран човек от Ленгли за поредния пладнешки обир на държавата. Създавайки енергийна криза с убийството на Алкалай, червената партия отива в колапс – детронират я от голямата игра. Всички олигарси около тях ще дават мило и драго да запазят схемите си и в енергетиката, и в икономиката на новият поставен господар – Зайгер. Банки, институции... всичко в ръцете на Зайгер? Комисионни от крупните енергийни проекти в джоба на най-големите...

– Мислим еднакво, господин Михалев.

– И как ме виждаш мен в цялата тази.... тиня?

– С ключова роля. С позициите си в червената партия ми трябва среща с един от най-доверените хора на Сансон Алкалай. В червената партия.

– Овчаров.

– Информирани сте. Радвам се, че мисълта ви тече бързо.

– А политическата ми... роля?

– Ако някой успее да убеди олигарсите около премиера и Сокола, и двамата ще бъдат наказани с изолация. Допускам, че Доган дори може да бъде детрониран и отстранен с пожизнена рента от партията си в качеството му на почетен председател. А политическата му игра ще има нужда от нови коректни играчи.

– В мое лице?

– Именно. Това ще те внедри изцяло като един от основните кукловоди на политическия пазар в България. Надежден. Намесата ти ще икономиса милиони от касата на бъдещите ти партньори, така че това ще е най-малкото, което ще направят за теб. Да те признаят като един от тях.

Веднага след това изречение последва ударният въпрос:

– А гаранции?

– Аз съм гаранцията. Прецакам ли те, можеш да ме ликвидираш където си поискаш, просто трябва да ме изтъргуваш със Зайгер. Аз съм този, който рискува тук, господин Михалев.

Маджо веднага поднесе ръката си с думата:

– Диъл.

– Диъл! – отговори Акулата, докато му стискаше ръката.

*****

Акулата беше подготвил своята лебедова песен

в много по-съкратен вариант. Младен Михалев обаче имаше таланта да предразполага и да рискува, и това даде сила на Станков да изпее изцяло песента, която от месеци „пишеше“ в главата си. Уверен, че е на прав път, той набра телефона. От другата страна, втрещен от това, което се изписа на дисплея, прие разговора Алън Зайгер.

Мълчание. Акулата реши да го наруши пръв. Време беше да изпее песента си пред пишещия за нов балкански „сив“ губернатор от Ленгли.

– Мълчанието е злато, мистър Зайгер.

– Станкофф... имаш своите две минути да се спасиш от гнева ми. – Зайгер звучеше уверено.

– Същото се отнася за теб, господин Зайгер. – Акулата не му отстъпи по звучене и продължи:

– За да спестим излишните думи, ще ти кажа, че след часове стъпвам в България.

– И какво ще ме спре да те убия?!

– Това което ми остави Едуард Щи, преди да го убия. По твоя поръчка. Спомняш ли си? Ще ти припомня. Вечерта. В Бояна....

Зайгер прекъсна връзката. Акулата остави телефона. Ръцете му трепереха. Връщане назад нямаше. Изправи се и се прекръсти. Миг след това телефонът пак нададе вой. Беше Зайгер.

– Това няма да те спаси. Предателството се наказва от всички.

– Така, както ги назоваваш нещата, не осъзнаваш ли, че говориш за себе си, Зайгер?

Времето на остроумните приказки свърши. Затова каза директно:

– Какво искаш?

– Пари. – „С твоите камъни – по твоята глава, Зайгер“, беше следващата мисъл на Акулата, след като го изрече.

– Срещу какво?

– Срещу това да не проваля играта.

– Надценяваш се. Ти си просто един български клоун, който си е повярвал доста сериозно и опасно.

– Само можеш да гадаеш какво ми остави Едуард Щи. Но няма да те мъча... ще ти споделя.

Аортата на Алън Зайгер едва не го уби от свиване, след като в слушалката чу гласът на... Едуард Щи:

– Нямах си представа колко се радвам да те чуя сега в този момент, Алън.

– Едуард!!!!

– Да. Жив. – Разговорът се водеше на английски.

– Нищо лично, Едуард. – Алън Зайгер осъзнаваше, че каквото да и кажеше, щеше да е грешка. Краката му се подкосиха, потърси място да седне.

– За голямо щастие, този мъж до мен оцени ситуацията и не ме уби. Това го спаси. Оттук нататък поемаме ние, Алън. По план. А ти ще имаш достатъчно проблеми, за да отделяш време за поетите ангажименти. Сансон Алкалай също е в играта от днес. Плюс това докладът ми до централата и до

Израел вече е на бюрата на ръководителите. Подкрепен с доказателства и педофилски снимки. Ти си аут, Алън. Това е истината.

Зайгер слушаше смразен, хванал с две ръце слушалката. След Щи, Акулата пое телефонната слушалка:

– Поздрави Козела. Това е за него.

Връзката прекъсна.

*****

Офицерът от Ленгли се прибра в хотелската стая. Беше си поръчал разпускащо изкушение съобразно демонската му сексуалност. Отказа го. Освободи охраната от етажа. Излезе на балкона, намиращ се на осмия етаж на голямата сграда. За минути животът му се срива. Можеше ли този кошмар да е истина? А сега накъде???

Беше изключил мобилния си телефон. Най-малко му трябваше някой, точно сега, точно в този момент

Сети се за него и го извади. Погледна го с насмешка. Видя на тъчскрийна своето сиво отражение, отвори се и го хвърли. Телефонът полетя и изчезна от погледа му. Свечеряваше се. Краят на деня. Последният ден от живота на Алън Зайгер. Така поне се чувстваше и... дръпна дявола за опашката. Усети замайване, сетивата му блокираха, ръцете му затрепераха, краката не го държаха. Гадните копелета идваха в България, за да заграбят това, което

той сам изгради и беше унищожено от подценяването на един детайл. Ти, Сатана, така ли постъпваш с децата си?!

Погледът му се замътни, сложи ръце на парапета съкрушен. Погледна пространството пред себе си и... последва мобилния си телефон. Алън Зайгер полетя от балкона на хотелската си стая, без да издаде нито звук и се размаза на паркинга пред хотела. Паниката беше страшна.

В новините отразиха смъртта му с ритуала „балконинг“. Западен турист скочил от балкона на апартамента си пиян.

*****

Смъртта на Алън Зайгер блокира всички централи. Мълчание и шок в сараите, мълчание и паника в офиса на премиера. Парализа. Чак на третия ден, след като трупът на Зайгер беше изпратен със самолет в родината му, запечатан в цинков ковчег, се появи позивна.

*****

– Всичко е игра на премиера. Той стои зад всичко – бесен крачеше напред-назад из офиса си Емил Митов – Фаса. Беше заедно със земеделския министър Мирославов в столичния офис на една от фирмите на депутата. От личния му адвокат и кон-

силиери нямаше нито следа. А хората му в МВР му доложиха, че юристът и семейството му бяха напуснали страната преди дни.

– Не говори непремерени неща, Емиле – уплашен се опитваше да го успокои министърът. Както можеше да се предположи – неуспешно.

– Всичко се разпада. А заедно с всичкото и ние си ебаваме майката. Какво се случва, Найдене?

Нямаше време да получи поредния безсмислен отговор. В офиса нахлуха шест въоръжени до зъби спецченгета и с крясък „Не шавай!“ замразиха и двамата. Две от баретите сграбчиха в ръце Митов, буквално го хвърлиха на земята, единият го настъпи зад врата. Другите притиснаха министъра до стената. Закопчаха Митов и го изправиха. Той почти беше припаднал. Свестиха го, плискайки го с вода, и го замъкнаха навън.

Когато министърът на земеделието се свести, беше в офиса сам. Вън изпаднала в истерия събираше сили да диша секретарката...

*****

Сложиха Емил Митов – Фаса да седне на металния стол. Освободиха го от бележниците. Свалиха и качулката, с която той пътува поне час в багажника на бронирания микробус с гръмък надпис ДАНС. Пое си въздух и се огледа. Миришеше на мазе. Беше хладно. Еба си майката, то си беше мазе. Баретите

напуснаха помещението. След тях вратата се отвори и в стаята влезе той – Васил Станков – Акулата. Фаса се изправи и изкрещя с пресъхнали уста:

– Какво се случва, майка ви ебана! Аз съм народен представител! Ще хвърчат глави. Майка ви ще еба... – последното изречение го каза със стиснати зъби. Прав. Акулата му посочи стола. Настоя с жест.

Фаса седна. Акулата извади кутия „Ротмънс“, запали цигара, издуха дима и каза:

– Какъв парадокс само. Как ли биха реагирали хората, ако знаеха, че преди малко беше арестуван депутат от управляващата партия. При това от ДАНС.

– Не се ебавай с мен, лайно. Как ще реагират хората, като разберат за един корумпиран агент на ДАНС, който рекетира бизнеса. Който рекетира политици. Който разпорежда незаконни арести, при това на политици с имунитет.

– Чудесна идея! – прекъсна го с вик Акулата и продължи с по-мек тон:

– Що не опишеш всичко. От игла до конец. Всичко за ГЕРБ, за схемите, за премиера, за вътрешния министър, за агента на ДАНС. Настина чудесна идея.

– Колко? – Митов беше по-спокоен. Разбра че „срещата“ е неофициална. Досега му миришеше на коварните действия на вътрешния министър, но тази мисъл лека-полека си отиде от съзнанието му. С омраза, стиснати зъби, зададе следващия въпрос:

– За какво съм тук?

– За да ти дам последен шанс.
– А ти да ми върнеш аванса.
– Не бъди остроумен, Митов, не се получава. Бронени дни остават до момента, в който прокуратурата ще ти поиска имунитета на депутат. Тогава знаеш ли какво предстои?

– И министърът иска през теб да вдигне цената?
– Министърът ще направи това, което му заповядат Ленгли и МОСАД. Без да мисли. Такава е играта. Цената е твоята глава. Парите не играят. Само аз мога да те спася, при това безплатно.

– И мислиш че ще ти повярвам, измамник?
– Имаш избор.

Фаса се облегна назад, без да откъсва поглед от пушещия агент на ДАНС. Сложи ръце на масата и каза:

– Слушам те.

Акулата сложи двата пръста на лявата си длан в устата и изсвири силно. Тутакси в стаята влезе барета с над десет дебели папки в ръце. Остави ги на масата и напусна.

– Пред теб са всички разработки срещу теб. Специални разузнавателни средства, схеми, преводи, офшорки... всичко. Моите хора ще те настанят в планинска почивна база в Пирин планина под наше командване и охрана. От теб се иска да опишеш всичко, каквото знаеш по така събраната информация. Всичко. Ще я потвърдиш писмено и пред видеокамера в присъствието на агент от западни служ-

би. Той ще се легитимира пред теб. Във втория етап от мисията ти ще опишеш всичко, каквото знаеш за управлението на премиера. Всичко. Казвам го за трети път – *всичко*. Мръсните тайни на ГЕРБ трябва да фигурират в твоя доклад до последния детайл, включително срещите ти с мен и нашите уговорки.

– Но това е самоубийство.

– Не. Не е. Това е спасение. От основен заподозрян и човек с обвинение ще станеш защитен свидетел пред световен арбитраж. Няма да те лъжа. Показанията ти ще отидат в централата на Ленгли. Основната цел е снемане доверието към сегашното българско правителство.

– Затова ли беше всичко това, което...? – Фаса реши да не довърши, защото въпросът му беше повече като констатация. Въпреки това Акулата отговори вместо него:

– Да.

*****

– Депутатът вече твори – докладва с нескрит доволен глас Васил Станков – Акулата.

– Чудесно. Продължаваме по план – от другата страна също доволно отговори Едуард Щи, след което дежурно напомни:

– Време е да организираш срещата на всички лагери и да им определиш новите правила.

– Слушам! – каза Акулата и затвори.

– Българинът издържа теста – седнал срещу Щи, пиещ любимия си чай в зимната градина на имение-то си в Австрия, установи Джордж Сорос.

– Мъж на място. Въпреки че имахме и план „Б“ за Алън – отговори Щи, прибирайки телефона във вътрешността на сакото си, питайки:

– Имате ли притеснения относно срещата му с първите хора на България?

– Не. Изпратихме им качествена позивна, зато-ва едва ли ще подценят обстоятелствата. Отделно и Доган, и премиерът на България вече са със снето доверие от страна на Ленгли. Показанията на депутата и хората му, които, вярвам, Акулата добре ще обработи, ще ги превърнат в персона нон грата за САЩ и Запада. Луфт, който можем да използваме. Благодарение на съвестната работа на Акулата, олигарсите около Доган също ще снемат доверието си към него и ще го изолират. Това е твоя прогноза, която аз споделям. Аз един по един ще издърпам министрите си в правителството на ГЕРБ и също ще сваля доверието си. Сансон ни изпраща поздрав-ви от Москва, така че... – вдигна рамене с усмивка, казвайки с него „Какво може да искаме повече?“.

Едуард Щи довърши, мечтаейки:

– Докато всички се борят за загубеното доверие, страната ще е изцяло под наш контрол и ще имаме удоволствието да разделяме доволно ресурсите ѝ. Без участието на лобита и играчи.

– Те ще са в постоянна война – отговори Сорос

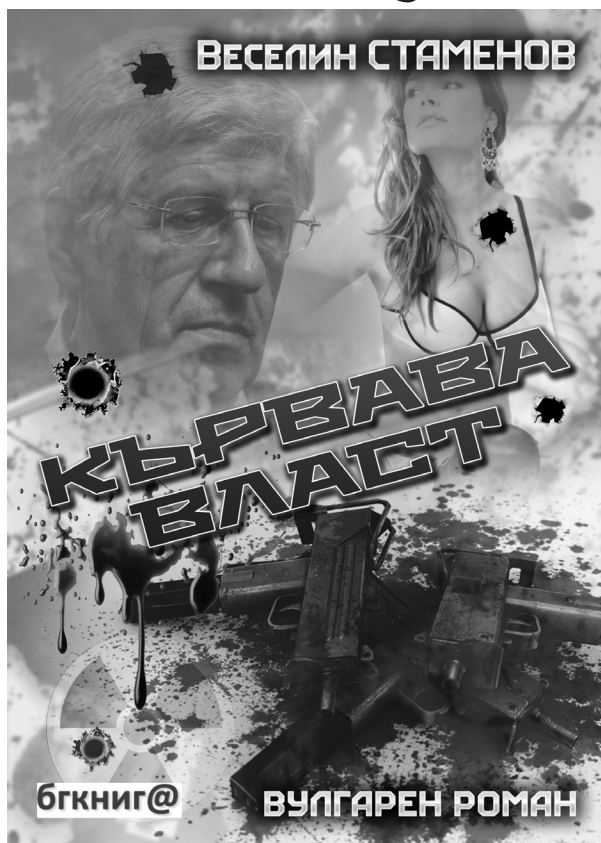
и продължи:

– Аз ще контролирам отношенията с Европа, ти със Щатите, Сансон държи червената вълна.

- Не е ли време за шампанско?

Край

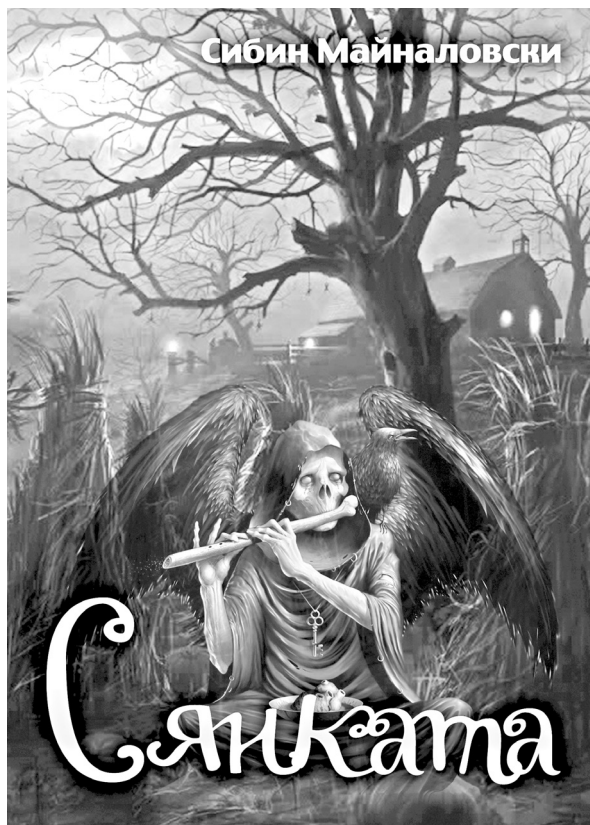
Ако сте пропуснали...

Поръчайте първата част на
бестселъра „Кървава
власт“ без оскъпяване
на 0895 207 003
и top@toppresa.com
или сканирайте
QR-кода вдясно с Вашия
таблет или смартфон!

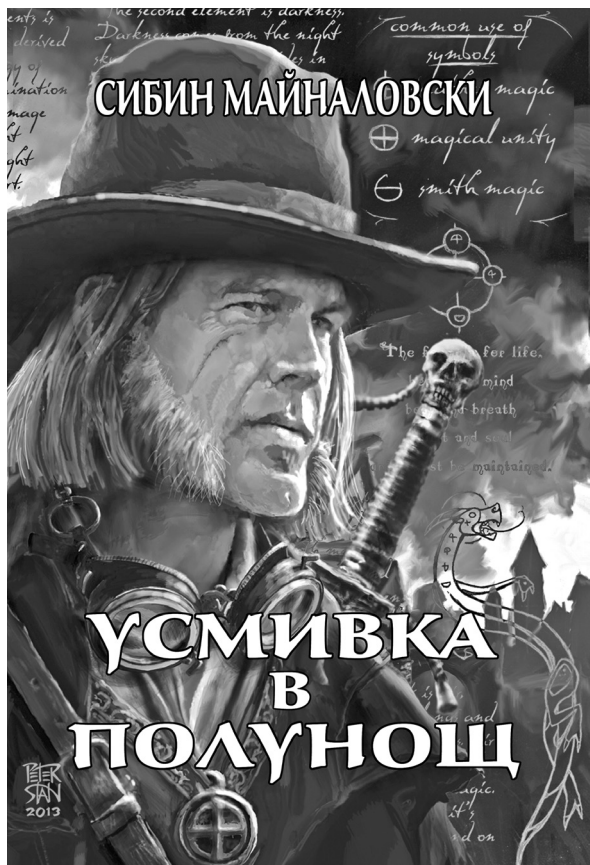
Ако сте пропуснали...

24 разказа – фантастика,
фентъзи и хорър, някои от които се
публикуват за пръв път, Ви очакват!
Търсете в най-добрите книжарници,
сканирайте QR-кода вдясно или поръ-
чайте без оскъпяване на 0895 895 863!

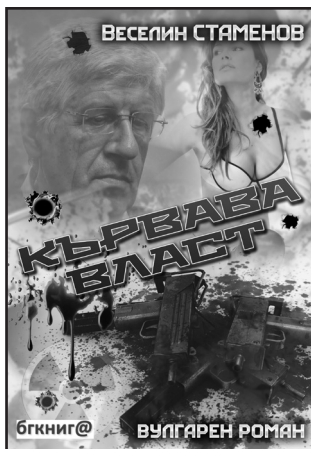

Пърсете на пазара

От авторана „Сянката“ – най-противоречивата българска книга на 2013 година: пълният цикъл за „Кръчма, Зелената котка“, отдавна станал любим на читателите в Интернет... сега и във вид на хартиено издание, достойно за библиотеката на всеки любител на Пратчет, Зелазни и Дейвид Едингс! Ако сте любители на истинското фентъзи, подправено с лек хумор, тъга и една идея еротика, „Усмивка в полунощ“ е точно за вас! Любимецът на читателите – Тъмният Маг Джаред Терънс ван Сторн, разсеяният маг-детектив Джонатан Деветте Пръста, нахаканият млад магъосник-волнонаемник Били Зеленчука, кралицата на елфите Сеана, сукубата Андже-ла, инквизиторът Анри Араго и още много герои, събрани в над 300 страници забавление. **В настоящата книга са включени 11 (ЕДИНАДЕСЕТ!) непубликувани никъде преди разказа!**

Ако все още не сте прочели разтърсващите четива от легендата на съвременната българска вулгарна проза Веселин Стаменов:

„Убий Путин I – Завръщането на Козела“, „Убий Путин II – Изпълнението на присъдата“ и най-новия роман от поредицата – „Кървава власт“ – могат да бъдат ваши още днес!

Мръсните тайни на българската партийна аристокрация излизат на бял свят единствено в романите на Веселин Стаменов!

Истории за кървави пари, заговори, руски и български мафиоти, секс, любов и предателства – на символична цена!

Поръчайте сега без оскъпяване! Плащате само цената на доставката!

Зарадвайте себе си и близките си с новата вълна на българския вулгарен роман – достойното наследство на Христо Калчев!

Четива, които ще ви оставят без дъх и ще ви накарат да ги препрочитате отново и отново!

ЗА ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ: 0895 207 003 и top@toppresa.com

ВЕСЕЛИН СТАМЕНОВ

КОРУПЦИЯ

КЪРВАВА ВЛАСТ – ЧАСТ 2

ВУЛГАРЕН РОМАН

Българска, първо издание

ISBN 978-954-8628-80-8

Издател - „БГ Книг@“

**Предпечат – Сибин Майналовски –
0895 895-863, merlin74@gmail.com**

e-mail на автора: avtor_bg@abv.bg

Уеб сайт: <http://www.veselinstamenov.com>

2013 г.